

PREPROSTE BESEDE

POZDRAVLJENO, ZELENO DREVO

POZDRAVLJENO, ZELENO DREVO

**USTVARJALNI ODMEV PETOŠOLCEV
OB NOVEM BERILU**

PREPROSTE BESEDE

1991/92

XXII / 2

II 22403

SO 1998/10705

POZDRAVLJENO, ZELENO DREVO

Dobili smo novo berilo za 5. razred z domačim naslovom: POZDRAVLJENO, ZELENO DREVO. Iz naslova veje toplina, ki vzbuja prijetno radovednost.

Ko berilo le prelistaš, pobrskaš samo po naslovih in opazuješ ilustracije, se naležeš radoživosti, ki jo zaslutiš ob misli, da bi "vzel", kar ti knjiga ponuja.

In knjiga ponuja že ob prvem "srečanju" prav prijazno povabilo k branju.

Pred nami so pesmi, pregovori, črtice, odlomki, pravljice... nam zelo znanih, manj znanih in prav neznanih literarnih ustvarjalcev.

Pa ne hitimo preveč!

Zbrano preberimo tekst. Poglobimo se vanj.

Premišljajmo o vsebini.

Poglejmo naprej!

To, kar beremo, so napisali literarni ustvarjalci.

Toda prav za učence 5. razreda sta izbrala tekste dr. Gregor Kocijan in mag. Stanko Šimenc. Onadva sta sestavila BERILO. In prav onadva sta dala mlademu bralcu možnost, da postane ob branju ZELO POMEMBEN. Ob prijaznih povabilih bralec lahko odgovarja na vprašanja, ugotavlja, išče, obnavlja, se navdušuje ob čudovitih ilustracijah, premišljuje, ima celo možnost, da se ne strinja s pesnikom, skrbno preudarja, se pogovarja, opazuje besedilo, se vanj poglablja, označuje, pripoveduje, pove svoje izkušnje...

In kar je še posebno DRAGOCENO: povabljen je tudi k lastni LITERARNI USTVARJALNOSTI.

Naj zapišem samo eno prijazno povabilo, ki polno optimizma in z zaupanjem spodbuja mladega bralca ŠE k pisanju:

str.152 (po pesmi Lojzeta Krakarja: Jesen): POSKUSI TUDI TI

Morda se ti pesmica ne bo posrečila (ali pa?), a za spis o jeseni sem prepričan, da bo dober. Poskušaj opisati, kako jesenski čas vpliva nate. Ali te razveseljuje (zakaj?), te morda razžalosti (zakaj?), ti budi pričakovanje (kakšno?) ali pa se dogaja kaj povsem tretjega?

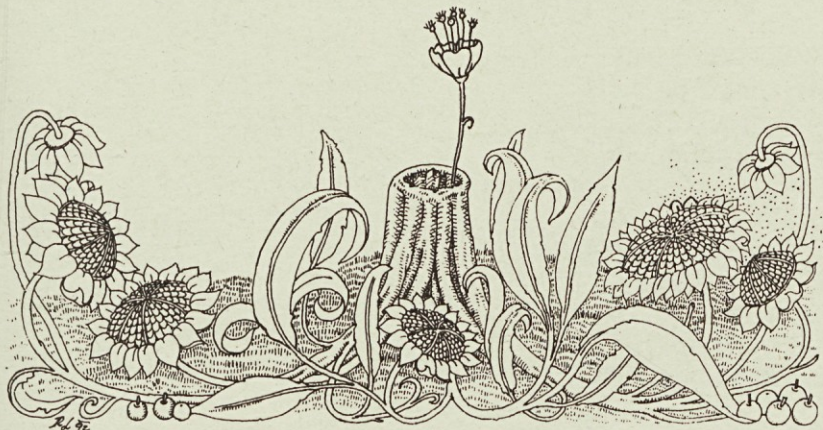
Tako ni čudno, da smo POSKUSILI. In zdelo se nam je, da se je POSREČILO: prvič, drugič... Zato smo nadaljevali.

Ob branju BERILA smo po svoje doživljali letne čase, srečo, v skrivnostni domišljiji smo si skrivnostno zaželeli tudi kaj nedosegljivega, malo smo se tudi lagali, sanjali, iskali pot v čudodelni svet knjig, se igrali z živalmi ter zaploskali vsemu lepemu, kar nas osrečuje v zeleni dolenski pokrajini, kjer je tudi mnogo zelenih dreves. Tudi tistih - samo naših.

Lepo je bilo pisati te doživljaje. Pomembno je, da so jih pisali prav vsi učenci, četudi so bili nekateri malo manj uspešni.

Ostali bodo kot prijazen spomin na šolanje v 5. razredu, na preživljanje otroštva med dolenskimi griči. Zdaj še bolj vemo, da je tu lepo, zato se k nam vsako leto vrnejo tudi lastovke - naše znanke in sovaščanke.

mentorica Danica Zupan

PESEM S KRASA

Bori dehtijo, bori dehtijo,
njih vonj je zdrav in močan,
in kdor se vrne iz njih samote,
ta ni več bolan.

Zakaj v tej pokrajini kamniti
je vse lepo in prav,
biti, živeti, boriti se
in biti mlad in zdrav.

Bori, drugovi, dehteči, močni,
tihan drugovi kraške samote,
bodite pozdravljeni v moji samoti,
polni težke, otožne lepote!

Srečko Kosovel

PESEM O DOLENJSKI

Res najlepša
dolenjska je pokrajina,
kar potrebujemo,
vsega nam da.

Marko Bracar

Hribčki in dolinice,
ob potoku pa mlin,
to je dežela Dolenjska,
kjer jaz živim.

Milka Kregelj

Dolenjska je pokrajina,
kjer sonce žari,
da sadje zori,
kjer ptički pojo
za vesele ljudi.

Slavi Kuselj

Pogled z našega hriba
na prelepo pokrajino,
vinograde,
na hiše dobrih ljudi
in na ceste,
ki vodijo na vse strani.
Na polja,
kjer žito za domač kruh rodi.
To je pogled na Dolenjsko,
deželo pridnih ljudi.

Slavi Kuselj

PESEM O DOLENJSKI

Prešerna pokrajina
z dolinami
in griči,
na katerih rastejo trte,
ki rujno vince rodijo,
in potočki,
ki po pomladi dišijo.
V hlevih lastovice gostujejo,
si gnezda gradijo
in nam novico sporočijo,
da je pomlad prišla.

Otroci se pa pomladi veselijo.

Dantel Škarja

DOLENJSKA

Živim na Dolenjskem, kjer sem bila tudi rojena. Tukaj je sedaj zelo veliko borovnic, jagod in še drugih sadežev. Kadar imam čas, jih grem nabirat in naredim iz njih kakšno poslastico. Na Dolenjskem je na hribčkih zelo veliko vinogradov. Polja so

kar rodovitna, le lani je toča naredila nekaj škode. Jeseni, ko je trgatev, veliko trgačev trga grozdje. Na Dolenjskem je najlepše spomladi, ko vse cveti.

Dolenjska je zame najlepša dežela.

Lidija Medved

SREČA

Sreča se najprej razkrije
v očeh,
ker v njih najlepše sije
njen smeh.

Od njega je ves svetel
še tako kisel dan.
In vsak trenutek je prav
do ušes nasmejan.

Sreča ni nikdar potrta
ali pa skrušena vase.
Le včasih je tiho zazrta
v minule čase.

A kadar se sreča obrne
stran od ljudi,
takrat ji senca zagrne
svetle oči.

Sreča ima ves čas dvojen obraz:
takega, ki osrečuje,
in takega, ki odvrnjen od nas
za prvim žaluje.

Niko Grafenauer

SREČA

Sreča se zame začne
zjutraj,
ko sonce vzide na nebo.
Ko mi lahno sije
na poti v šolo
in vem:
to bo srečen dan.

Mateja Gorenc

SREČA

K meni sreča
večkrat priti želi.
Tudi takrat,
ko imam slabe dni.
Prihaja zjutraj,
prihaja zvečer,
pa tudi dopoldne.
Venomer,
ko k meni prispe,
me razveseli,
mi srečen dan naredi.

Milka Kregelj

KDAJ SEM SREČNA

Srečna sem,
če muc se z mano igra.
Takrat se mi
sreča smehlja.

Milka Kregelj

ČE ME OBIŠČE SREČA

Če me obišče dobra sreča,
se v očeh
mi iskra zalesketa.
Sreča nosi darove.
Prinese mi jabolka, bonbone
in pogum,
da se rad učim.
Včasih misli razbistri.
Uresniči moje želje.
Nosi radost in veselje.

Daniel Škarja

SREČEN DAN

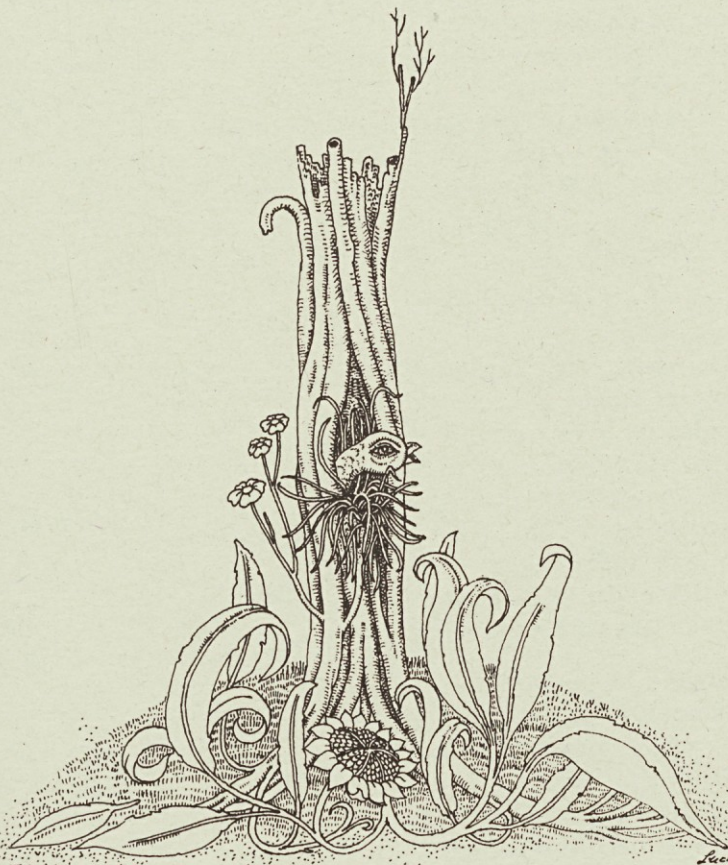
Danes sem se razveselila,
ker sem dobro oceno dobila.
Mami me je pohvalila
in nagradila.

Renata Tratar

ŽELJA PO SREČI

Moja velika želja je,
da dolgo bi živela.
Če bi se to uresničilo,
najsrečnejša bi bila.

Lidija Medved

August 92

Lucy van der Meer

JESEN

Šla je, šla je botra s cajno
čez goró,
šla je in prišla na gmajno
za vasjo,
tjakaj, kjer že dolge čase
stara, trhla češnja rase.

Tu se je utaborila
s svojo kramo vred,
skledčk po travi naložila
kakor palčki za obed,
v njih si barve je zmešala,
v roko čopič vzela,
k deblu lestev prislonila,
češnji v veje se povzpela
in začela
vsa vesela
slikati po nji!

Le pogledjte čez kak teden,
kaj vse zna!
Tu bo rdeče, tam rumeno
kakor od zlata,
spet drugje sivó in črno,
modro, višnjevo, srebrno,
pozlačeno, posrebreno,
čarovnija čarovnij,
ki jo tale botra stara
s svojim čudnim čiračara
zmeraj znova naredi.

A drugače ta jesen je
star čudak in potepuh,
kakor vsak umetnik polna
svojih muh.
Pravzaprav povsod doma je,
vendar nima doma,

drugim na široko daje,
dokler jè in kjer kaj jè,
sama po po svetu roma
v mrzlem plašču iz megle.

Takšna gre ta botra stara
vsako leto mimo,
ko se leto že počasi
stara v zimo.

Kdo ve, kam potem odide -
mi vemo samo,
da ni leta, ko ne pride
nezamudno čez goró,
pride s culo in obstane,
se razgleda, čopič vzame
in potem vsevprek poslika
v čudnih barvah in oblikah
- muhasto, kot ji pač kane - tisto češnje za vasjo.

Lojze Krakar

JESEN

Jesen je pobarvala jabolka,
da so vsa pisana:
rdeča,
zelena,
rumena ...

Marička Berk

KAKŠNA JE JESEN

Jesen je siva,
a tudi zlata
in bogata.

Lidija Pajek

JESEN

Jesen je slikarka.
Z barvami hodi
vsenaokrog.
Vse v naravi
preslika,
prebarva,
poriše.
Pisane liste raztresa
okrog hiše.

Katja Podlogar

JESEN

Jesen je pisana dama.
Jeseni je lepo,
ker grozdje trgamo
ter jabolka
in hruške obiramo.

Martina Tratar

JESEN

Jesen zna narediti
otrokom veselje,
saj po kostanj nas pelje.
Ko ga pečemo in jemo,
še kaj veselega povemo.

Tanja Okoren

KDAJ JE JESEN

Jesen je,
ko listje odpada
in veter z njim se podi,
v vinogradu pa trta rodi.

Lojze Prijatelj

KDAJ JE JESEN

Jesen je takrat,
ko nam narava podari:
kostanje v ježici,
jabolka na jablani,
hruške na hruški
in pridelke na njivi
pa še srebrne bisere v rosni travi,
drevesa z listi pisanimi,
ko grozdje na trti dozori.

Lidija Medved

KDAJ JE JESEN

Jesen je,
ko listje porumeni
in se z vetrom
v veseli ples spusti.

Milka Kregelj

JESEN

Jesen rada otroke ima.
Hruške, jabolka, grozdje
in orehe jim da.
V jeseni veter pihlja
in se z listjem igra.

Poldka Starič

KAKŠNA JE JESEN

Jesen je darežljiva.
Ko k nam prihiti,
nas s sadjem
in pridelki obdari.

Vesna Lukek

KAKŠNA JE JESEN

Jesen je dobra,
ker jabolka dozoriijo.
Jesen je lepa,
ker listi pisane barve dobijo.
Darja Gričar

KDAJ JE JESEN

Jesen je,
ko grozdje s trte visi
in trgač ga trgat hiti.
Lidija Medved

JESEN

Jesen nas ohladi,
saj vročine zdaj več ni.
Renata Tratar

KDAJ JE JESEN

Jesen je,
ko listje odpade,
ko koruzo ličkamo,
se zabavamo
in pred zimo
vse na poljih naredimo.
Boštjan Šega

KDAJ JE JESEN

Jesen je,
ko grozdje dozori
in se za Martina
v vino spremeni.

Jesen je,
ko z njive
poljske pridelke dobimo
za zimo.

Milka Kregelj

JESEN

Jeseni sadje dozori
za dolge zimske dni.

Francl Starič

JESEN

Jesen pride polnih rok.
Ko je vse to pospravljeno,
je za zimo pripravljeno.

Katja Podlogar

V SANEH

Zima srebrna,
zdrava nam, zdrava!

Cin, cin, cin...

Rože ledene,
goste snežinke,
bujne pravljice...

Cin, cin, cin...

Pa mandolatov
bo nam prinesel
sveti Miklavž!

Ej, ej, ej!
Cin, cin, cin...
Mm!

Zima srebrna,
zdrava nam, zdrava !

Cin, cin, cin...

Oton Župančič

PRVE SNEŽINKE

Prve snežinke
so priletele
in se razkropile
preko poljan.

Veselo so se igrale.
Vse so se lesketale
in tiho pobelile
hrib in ravan.

Milka Kregelj

SNEŽINKE

Bele snežinke
padajo z neba,
pod belimi oblaki
kobacajo,
se objemajo
in skačejo sem ter tja,
potem pa pristanejo
in se v sneg spremenijo,
ko pridejo na tla.

Lidija Medved

SNEŽINKE

Snežinke veselo
plešejo v vetru,
se igrajo in kobacajo.
Ko pristanejo na trdnih tleh,
se spremenijo v sneg.
Otrokom veselje prinašajo
v dolgih in mrzlih dneh.

Mateja Gorenc

SNEŽINKE

Prišle so snežinke bele,
ki otroke razveselijo,
voznike jezijo
in sneg naredijo.
Še preden se v travi stopijo,
se v zraku vrtijo,
plešejo,
se objemajo,
in končno lahkotno pristanejo.

Martina Tratar

SNEŽINKE

Priplesala je snežinka balerina,
lahkotna plesalka,

ki najnovejše plese plesati zna.

- Dober dan, če se ne motim,
ste vi snežinka balerina, lahkotna plesalka?

- Da, sem, in kup sestic imam.

- Kako vam je na Dolenjskem všeč?

- Bolj slabo, prehlad me muči, a prava reč.

Martina Tratar

ZIMA

Zima prinaša veselje.

In sneg.

Mraz pa tudi,

A vseeno - prava reč!

Zima je najlepši čas

In ker sneg prinaša,

Moža sneženega naredim

Ali pa v hiši čepim.

Zjutraj, ko se zbudim

In v šolo pohitim,

Mrzlo je in sneženo,

A kljub temu veselo.

Zima je bela

In snežena,

Mrzla in tiha,

A vseeno vesela.

Lidija Medved

ZIMA

Zame je lep letni čas.
Igre nove si izmišljam.
Moža sneženega naredim
Ali pa si kepanja zaželim.

Milka Kregelj

ZIMA

Zima je zelo vesela.
In tudi jaz sem vesela.
Po snegu se spustim
in se zime ne bojim.

Lidija Pajek

ZIMA

Ko zima sneg prinese,
smo otroci veseli,
ker se lahko
sankamo in kepamo.

Vesna Lukek

POZIMI

Pozimi
se sankamo,
smučamo,
kepamo in drsamo,
vpijemo in vriskamo
in v snegu se mečemo.

Boštjan Šega

ZIMSKO VESELJE

Zima je pravo veselje.
V vrečo zlezem
in se po hribu spustim.
Nazadnje se prekopicnem,
da sem vsa snežena
in mamico razjezim.

Marička Berk

ZIMSKO VESELJE

Otroci zimo radi imamo.
Veselo se sankamo,
kepamo,
smučamo,
drsamo
in iz snega
še liziko napraviti znamo.

Marjan Bartolj

ZIMA

Zasnežena in hladna
starka je prišla.
V bel plašč je vse ovila,
ker nasula je snega.

Slavi Kuselj

ZIMA

Zima bela
otroke rada ima.
Z njimi se igra
in sneženega moža
narediti zna.

Tanja Okoren

ZIMA

Snežinke padajo.
Drevesa so bela
in polna snega.
Lahko se sankam
in delam sneženega moža.

Andreja Lampret

ZIMA

Zima je dama
v beli obleki,
zavita v belo odejo
z belo kučmo na glavi
otrokom veselje napravi.

Jasmina Gorenc

POZIMI

Pozimi snežinke plešejo,
potem pa na belo odejo padajo.
Pozimi se drsamo,
kepamo, sankamo
in na peči grejemo.

Damjana Breznikar

ZIMSKO VESELJE

Beli bregovi -
otroško veselje.

S smučmi in sanmi
drvimo od nedelje do nedelje.

Uroš Uhan

POZIMI

Zdravo, sneg in mraz
In z njim najlepši letni čas.
Meni si v veselje, srečo,
A nekaterim na cesti prinašaš nesrečo.

Uroš Uhan

UGANKA

Je mrzel in mehak.
Otroci ga imajo radi.
Starejšim ni v veselje
in se veselijo pomladi.

Mateja Gorenc

POMLADNA HVALNICA

Hvalnico pojem pomladi,
beli brezi in popju češmina,
senci oblaka, ki leži na strehi,
in trudni čebeli, ki ždi
na rumeni pahljači velikega regrata.

Hvalnico pojem zelenemu travniku trav,
toplemu vetru, ki ziblje ozimino žito,
velikim brstom kostanja, rumenim kot strd.

Hvalnico pojem potoku in odsevu neba,
ščeбетom ptičev in brnenju žuželk,
robidi, divji roži in pikapolonici,
ki v majhna krilca veliko sonce lovi.

Zvonim, zvonim s krošnjami dreves,
z vrvmi sončnih žarkov
zibljem nebó in zemljó.

Karel Mauser

POMLAD

Ko sneg skopni,
se pojavijo zvončki.
Takrat veter pihlja
in vse mogoče nam mladim
po glavi gomezlja.

Milka Kregelj

POMLAD

Spomladi se v gorah topi sneg,
v dolinah pa zacvetejo marjetice
in reka poplavlja breg.
Jaz k potoku grem
mlinček gradit,
lovec pa v gozd gre
srnjaka lovit.

Daniel Škarja

POMLAD

Pomlad je prišla
z zvončki, s kroncami,
s trobenticami, z vijolicami
in z žafrani nadišavljena
V roki šopek vzbrstelih mačic drži
in se našim igram smeji.

Martina Tratar

SPOMLADI

Spomladi sonce rumeno
ogreje travo zeleno.
Po njej skačemo,
se lovimo, uživamo
in se smejimo.

Renata Tratar

SLIKAM POMLAD

Vrba je vzbrstela,
ptičko privabila,
da je v njeni razkošni krošnji
gnezdo naredila.

Katja Podlogar

SLIKAM POMLAD

Slikam sončne žarke,
ki kukajo skozi veje dreves,
najlepše se bleščijo
med vejami zelenih brez.

Renata Tratar

SLIKAM POMLAD

Slikam žabe,
ki regljajo vsak večer,
in čričke,
ki igrajo nam uspavanko
za lahko noč.
Slikam potoček,
ki o pomladi žubori,
in grm cvetoč,
ki po cvetnem prahu diši.

Daniel Škarja

SLIKAM POMLAD

Slikam veje brez,
ki se zibljejo
v pomladnem vetru.
Ko jih gledam,
se mi zdi,
da se vse okrog mene vrti.

Slikam travnik.
Na njem cvetice plavajo
v morju trav.

Slikam potoček,
ki veselo žubori,
ko v pomladni dan hiti.

Mateja Gorenc

SLIKAM POMLAD

Slikam rdečo jagodo,
ki se v soncu blešči,
se mi poredno smeji.

Slikam marjetice,
ki spomladi bele laske
in rumene klobučke dobijo,
da zelen travnik krasijo.

Martina Tratar

SLIKAM POMLAD

Cvetovi se odpirajo.
Čebelica zraven metuljčka
sede na cvet.
Na travniku trave zoriijo.
Med njimi na svatbi plešejo:
muhe, mušice, sršeni...
A kosci že travo kosijo.

Milka Kregelj

SLIKAM POMLAD

Slikam rdeč cvetoč mak,
ki ga že od daleč vidi vsak.
Slikam jagode rdeče,
ki so polne pomladne sreče.
Slikam bezeg,
ko cveti.
Slikam otroke,
ki se na pomladnem soncu igrajo
z našo psičko Kajo.

Tanja Okoren

SKRIVNOSTI

Rohanu je šlo v šoli vse narobe. Učitelj je njegovemu očetu napisal pismo (dolgo in jezno), v katerem mu je svetoval, naj svojega sina pošteno prime v roke. Deček se je očeta bal, zato ni šel rad domov. Na poti domov je sedel na staro drevo in v deblu našel radirko. Rekel si je, ko bi bila čudežna, bi zradiral šolo. Prav nič je ni maral. Potegnili je po zraku - in glej: šola je izginila. Ko je prišel domov, ga je mama prosila, naj ji prinese drva. Bil je slabe volje, vrgel je drva na tla, da se je dvignil prah. Mama se je razjezila, mu dejala, naj pomete, in ker tega ni hotel, mu je zagrozila, da bo vse povedala očetu. Toda Rohan je vzel radirko in zradiral - mamo, hišo in potem še psa. Tudi nekemu starcu, ki je trgoval s praznimi steklenicami in pločevinkami, ni prizanesel. Svojega ravnanja se je ustrašil. Radirko je skrnil v drevo...

"To strašno radirko bom skrnil," je končno rekel. "Vtaknil jo bom nazaj v luknjo, in nikoli, nikoli več je ne bom vzel ven." Da bi zakopal radirko, je s trepetajočimi prsti izgrebel še nekaj prahu iz stare luknje.

Ko je s trepetajočimi prsti tako praskal in kopal, je v luknji našel še nekaj. Sprva je videl samo en del - bilo je nekaj dolgega in rumenega. Še malo je kopal in ugotovil, da je svinčnik. Čisto nov svinčnik - očitno ga še nihče ni uporabljal, čeprav je bil zaradi tega, ker je bil zakopan v zemljo, videti star. Nehal je jokati in se tresti, spraševal se je, kdo bi bil tako zakopal svinčnik in ali je tudi svinčnik čudežen tako kot radirka. Mora ga preizkusiti in ugotoviti.

Najprej je radirko vrgel v luknjo in jo zakopal. Nato je dvignil svinčnik in uperil v prazen kos zemlje, kjer je med skladiščem in hišo z zeleno streho nekoč stala šola. Zelo, zelo natančno je v zrak narisal podobo starega belega šolskega poslopja. Svinčnik je vlekel tako skrbno, da se mu je zdelo, kakor da se sive črte kar same oblikujejo pred njim. Nato je zamežikal: sivo-belo poslopje je bilo spet tam.

Anita Desai

TUDI MOJE ŽELJE SE V DOMIŠLJIJI LAHKO URESNIČIJO KOT SKRIVNOSTI

S čudodelnim svinčnikom bi narisal nov traktor in nov hlev. Hlev bi postavil ob mejo blizu hiše. Narisal bi tudi novo garažo za traktor: Tako mi ne bi bilo treba voziti sena daleč stran od doma.

Jože Bartolj

Neko jutro, ko sem se med poletnimi počitnicami zbudil, sem moral na hrib, kjer smo sušili seno. Nekaj časa sem grabil. Naenkrat sem se z grabljami udaril v nogo. To me je razjezilo. Vzel sem čudodelni svinčnik in narisal ravnino. Odšel sem domov in k traktorju priključil obračalnik. V traktor sem nalil goriva in odšel obračat seno. Ko sem se vrnil, sem bil vesel, ker mi ne bo treba nikoli več obračati sena z grabljami.

Toni Cugelj

Rada bi našla svinčnik, v katerem bi bilo polno skrivnosti. Z njim bi narisala strica Jožeta, ki je umrl v prometni nesreči. Moja stara mama zelo žaluje za njim in bi bila srečna, če bi spet skupaj jedla kosilo, se kartala in gledala televizijo. Tudi naša družina bi hodila tja na obisk. Malo bi se pogovorili in bi bili veseli, da je Jože spet živ. Tak skrivnostni svinčnik bi zakopala, da ne bi nihče vedel zanj, in bi si nabiral novih moči.

Jasmina Gorenc

Nekega dne, ko sem bila pri stari mami, sem nekaj brskala po zemlji in našla svinčnik. Spomnila sem se zgodbe Skrivnosti iz šolskega berila. Hotela sem se prepričati, če je tudi to čudodelni svinčnik, kakor je bil tisti iz zgodbe. Narisala sem rožo in ta roža je bila resnična. Takoj sem pomislila, kaj si želim. To je bil kužek. Najbolj so mi všeč škotski ovčarji, zato sem si narisala škotskega ovčarja in to ženskega spola. Psički sem dala ime Lassie. Hitro sem narisala še vrvico in že sem svojo Lassie odpeljala domov. Doma sem ji ob postelji narisala lepo košaro in blazino, da bi na njej ponoči spala tudi ob meni. Drugi dan sem odšla z Lassie na sprehod. Vodila sem jo za vrvico, ona pa je hodila ob meni. Pri

meni je bila tudi takrat, ko sem se igrala z otroki v naselju. S svinčnikom sem povečala tudi sonce, da je imelo več moči in da sva se moja Lassie in jaz lahko dlje časa igrali zunaj z otroki. Lassie sem tudi peljala na pasje tekmovanje, saj je pametna in razumna psička. Skratka, meni ni bilo potem nikoli več dolgčas. In če smo v šoli pisali spis o živalih, sem zmeraj opisovala svojo psičko Lassie. Svinčnik pa sem zakopala nazaj v zemljo, saj ga nisem več rabila. Če ga bo kdo našel, naj mu prinese srečo, kot jo je prinesel meni v skrivnostni domišljiji.

Mateja Gorenc

Če bi imel čudodelni svinčnik, bi dedku narisal lepo zdravo nogo. Potem bi narisal avto in bi se odpravila v gozd.

Narisal bi debela drevesa in cesto. Drevesa bi podrla. Nato bi narisal helikopter in debela bi po zraku odpeljal na žago. Tam bi jih nažagal na plohe. Narisal bi suhe plohe. In nato bi v dedkovo hišo narisal novo pohištvo. Prenočil bi pri dedku in potem bi odšel domov. Tako bi dedka zelo razveselil.

Stane Grm

V skrinjici, ki je zaklenjena s ključkom, hranim čudodelni svinčnik. Kadar si kaj zaželim, primem v roke ta svinčnik, narišem in že imam. Narisala bom tudi zlat hlev in v njem belega konja. Kadar bom hotela iti v deželo skrivnosti in se igrati s palčki, bom sedla na konja in z njim odpotovala. Ko se bom utrudila, bom poklicala konja in bova šla domov. Narisala bom tudi vprego za konja, da bo vozil tudi starše.

Tanja Okoren

Imam svinčnik, ki pa ni navaden, ampak je čudežen. Našla sem ga v neki jami pri stari mami. Je fluorescenčno zelene barve. Ima obliko sekire. Stara mama mi je povedala, da ima zato obliko sekire, ker so imeli Indijanci ta svinčnik za bojno sekiro, ki so jo zakopavali. Z njim sem naredila vrtiljak zase in za sestro. Nikomur drugemu ga ne dam, da bi z njim risal. Sestra mi je nevoščljiva, a se tolaži s tem, ker tudi njej kaj narišem. Mami in ati sta skoraj onemela, ko sta videla, kaj lahko z njim narišem. V sobi imam polno čudovitih slik, ki sem jih narisala z njim. Sedaj

si bom narisala ponija in bom z njim odpekotala po cesti. Ker s svinčnikom veliko rišem, se je že malo obrabil. Ko bo čisto majhen, ga bom nesla nazaj v jamo in bom čakala, da bo spet zrasel.

Katja Podlogar

Moja želja je, da bi narisal s čarobnim svinčnikom hišico, kjer bi se lahko igrali. V njej bi tudi narisal kuhinjo in štedilnik, na katerem bi kahal. Narisal bi še posode. Ko bi se otroci v hišici igrali, bi kuhali razne svoje jedi. Narisal bi še sobo in hodnik. V sobi bi narisal postelje in omaro. Potem bi narisal še krušno peč in zraven nje klop. Lepo bi se igrali v čudežni hišici.

Franci Starč

V predalu imam skrit čudodelni svinčnik. Z njim bom nekega dne narisal pekarno in prodajalno kruha. V prodajalno bom narisal prodajalce in v pekarno poleg mene še druge peke. Narisal bi tovornjake in šoferje, ki bi prevažali kruh in žemlje v druge kraje in mesta. Ko bi vse to narisal, bi svinčnik spet skrtil v predal in kadar bi bilo treba še kaj narisati, bi ga vzel spet ven.

Rajko Uhan

Neki starejši moški mi je podaril lep čudodelni svinčnik. Z njim sem si narisala sintesizer in zdaj vsak dan igram nanj. Starši so me že spraševali, kje sem ga dobila, a jim ne povem. Lahko igram brez not. Melodijo najprej zapojem, potem pritiskam na tipke. Če pritisnem na napačno tipko, grem še enkrat od začetka. Zdaj, ko znam zelo dobro igrati na sintesizer, sem igrala že na mnogih prireditvah in tudi že za svetovni pokal in tudi zmagala sem že mnogokrat.

Renata Tratar

ČUDEŽNO PERO

Nekoč bo živel učenec, ki bo imel čudežno pero. Učencu bo ime Mihec. Učiteljica bo zelo zadovoljna z njim. Vsakič, ko bo pogledala njegovo nalogo, ga bo zelo pohvalila. Nekega dne pa

bo učiteljica napovedala, da bodo pisali čez dva dni kontrolno nalogo. Mihec se nanjo ne bo pripravljaj, ker se bo zanašal na čudežno pero. Na veliko nesrečo pa se mu bo pero pokvarilo ravno en dan prej, preden bodo pisali. Celu naloge ne bo imel, zato bo doma in v šoli okregan. Mihec bo šel v trgovino in si bo kupil nalivno pero. Upal bo, da bo tudi to čudežno. V šoli bo reševal zelo težke naloge. Vsi drugi učenci bodo pisali bolje od njega, saj njegovo pero ne bo čudežno. V redovalnico bo dobil veliko eno in bo pred vsemi učenci ostal osramočen. Takrat bo sklenil, da se je bolje naučiti, kakor da se zanaša na čudežno pero.

Tomaž Vrabeč

KADAR ODPOTUJEM Z DOMIŠLJIJO

Kadar odpotujem z domišljijo,
se mi neverjetne stvari
lahko zgodijo.
Če to kar med poukom storim,
takrat se nič ne naučim.

Milka Kregelj

DOMIŠLJIJA

Če pride DOMIŠLJIJA
pisateljju v glavo,
takrat kar za zabavo
knjigo napiše.
Če pa mu domišljija pobegne,
knjigo napiše s težavo.

Milka Kregelj

LAŽI

To je bilo tistega leta, ko je imel pes teleta, ali je bilo še leto prej. Pa je stala konec vasi hiša; da se ne zlažem, tako je bila velika, kaj tako velika, še dosti večja, kakor samega presvetlega kralja pasji hlev. Bela je bila kakor ciganova srajca, streha ji je kazala rebra, pred hišo pa je bilo smeti, da se je do kolen vanje pogrezal, kdor je hotel k pragu.

Notri je živela baba, ta baba je imela hčer, pa že tako imenitno, da ji ni bilo para v vsej deželi in še v druge pol.

Ta hči je bila čudno bogata. Imela je veliko skrinjo, ta skrinja je bila zvrhano prazna same klene, žolte pšenice; in je imela poleg tri peharje fižolovih luščin, kolovrat brez koles, dva škafa brez obročev in ušes, in tri slamnate motike in povrhu še šest petic starega denarja. Tako je bila bogata!

Ali bila je tudi pridna. Kadar je kuhala, se je gibčno sukala, da so lonci in sklede kar plesale okoli nje po ognjišču in po tleh in je bila kuhinja po vseh koteh polna črepinj in kaše.

In ni bila le bogata in pridna, tudi zala je bila. Kakor pravi pesem:

"Ima lica rdeča kakor purmanov vrat,
ima usta postrani kakor kapo soldat."

Zobe je imela kakor koza roge, konec nosu pa ji je sedela bradavica, o, bradavica debela kakor lešnik, in se ošabno šopirila.

Pa bolj kakor na bogastvo, na pridnost in na lepoto je bila ponosna na svoj jezik: nabrušen je bil kakor britev, dolg kakor kravji rep in noben jezični dohtar mu ni bil kos.

Snubci so prihajali v pričesijah, pa to ni bilo čuda. A nobeden ji ni bil všeč, vsak se ji je zdel premalo zgovoren in preveč okoren in dala je razbobnati: "Drugemu ne grem za ženo kot tistemu, ki se bo znal tako meniti z mano, da mu porečem: "Lažeš!"

Živeli so tam blizu trije bratje, izmed njih sta starejša dva štela mlajšega za bedaka. Čuli so o deklini in kaj je dala razbobnati, pa sta starejša dva preudarjala med sabo: "Fanta sva od fare, glavo imava na pravem koncu, jezik nama teče kakor mlin, ni vrabec, da se enemu izmed naju posreči in dobiva v hišo bogato doto, pridne roke in žensko lepoto - kar poizkusiva!" Tako sta se menila, mlajši pa ju je poslušal in ni rekel nič.

Fran Milčinski

LAŽ

Mimo naše hiše
vozijo rikše.
Na njih se peljejo
Kitajčki,
zmajčki, tolovajčki.
Gosposke kokoši
se šopirijo
v narodni noši.
Frizijske krave
prevažajo
ostanke lave.
Ko vidim
ta veliki plaz,
se mu pridružim še jaz.

Daniel Škarja

Jaz imam psa, ki se vozi s kolesom. Na kolo spleza po lestvi, Ima kolo BMX. Hodi tudi na tekmovanja. Enkrat se je tudi prevrnil.

Lojze Prijatelj

NAŠA KOKOŠ

Naša kokoš ima piščeta. Ta piščeta imajo močne zobe. Vsi imajo močne rogove. Vsak dan jedo seno. Ti piščančki nimajo repa. Ime jim je Sultančki.

Jože Bartolj

NAŠA KOKOŠ JE MAMICA POSTALA

Naša kokoš je nekega dne postala pisana kakor mavrica. Odnegli smo jo k veterinarju in ta nam je povedal, da bo imela telička. To smo bili začudeni: "Od kdaj pa ima kura tele?" Čez nekaj dni pa smo res videli na dvorišču telička, ki je kokodakal.

Imel je dve glavi in eno nogo, namesto repa pa metlo. Na tisti nogi smo videli kanto za bencin in dve kolesi ter ročko za menjanje hitrosti.

Martina Tratar

NENAVADEN MAČEK

Našemu mačku so začele odpadati dlake, zato smo šli z njim k zdravniku. Zdravnik je rekel, da bo muc čez tri dni skotil tri piščančke. In res jih je skotil. Bili so puhci s tremi nogami. Z eno nogo so si pomagali pri jedi, z drugo pri igranju, tretjo pa so imeli za hojo. Ti piščančki so noč in dan mijavkali. Ko jih je maček zagledal, se jim je smejal. Po cele dneve jih je vodil po cesti in se z njimi bahal. Kar naprej je mahal z repom.

Vesna Lukek

KURA S PETIMI NOGAMI

Naša kura ima pet nog:
s prvo si pomaga, ko pije mleko,
z drugo črva razreže in poje,
s tretjo po zraku leti,
s četrto po tleh hodi,
s peto pa si perje češe in uredi.

Francl Kuselj

NAŠE DREVO JE HODILO

Na našem vrtu je raslo drevo. Poleg vej je imelo tudi roke in glavo-kakor človek-ter je nekega dne začelo hoditi. Sprehajalo se je okoli hiše in opazovalo mimoidoče. Mačka se mu je obešala po rokah, po nogah pa ga je grizel pes. Ko je voda odtekala, se je drevo pomirilo. Z drevesom sva se pogovarjala in igrala.

Nekega dne smo šli vsi člani naše družine na Madžarsko. Nazaj smo prišli čez dva dni. Drevo mi je reklo, da je bilo med

tem časom v gostilni. Reklo je, da je šlo na dva deci rdečega vina. Bilo je zelo pijano in se je majalo sem ter tja.

Nekega dne smo mislili drevesu odžagati vejo. Ni nam pustilo. Pokazalo nam je jezik, zbežalo v gozd in nikoli več se ni vrnilo. Jaz pa ga pogrešam, ker sva se igrala in sva se imela rada.

Uroš Uhan

NENAVADNI PLES

Ko sem šla ponoči v kuhinjo po čaj, ker sem bila žejna, sem imela kaj videti. Prižgana luč je plesala z mizo, ki je bila postavljena pokonci. Ura je vrtela kazalce kot nora. Sklede so plesale rockenrol. Radio je imel gumb na polno, da se je kar tresel. Ko sem prijela skodelico in si vanjo nalila čaja, mi je spodrsnilo, ker je olje, ki se je skrilo za omaro, spustilo na tla svojo mastno tekočino. Čudno se mi je zdelo, da so tla postala mehka in nisem padca čutila. Zaplesala sem proti postelji, spila čaj in zaspala.

Martina Tratar

BUNDA S ŠTIRIMI ROKAVI

Dobila sem tako bundo, ki ima štiri rokave. Bunda ima še oči, ušesa, usta in lase. Lase ima razkuštrane kakor slamo, ušesa pa ima velika kakor slon. Z rokavi si kuštra lase. Lahko jo obleče vsak človek, ker je raztegljiva.

Lidija Pajek

PALČEK Z VELIKIMI NOGAMI

Sem najmanjši človek na svetu. Kličejo me Palček. To ime sovražim. Ko ga kdo izgovori, mi začnejo rasti noge. Že zdaj moram obuti čevlje št. 45. Ko sem se rodila, sem že prvi dan zrasla za tri centimetre. Taka sem ostala do danes, noge pa so mi še rasle in so bile kmalu večje kot jaz. Ko so bile en centimeter večje od mene, so nehale rasti. Ko me večji ljudje včasih vprašajo,

kako so nastale tolikšne noge, jim ne odgovorim, ampak jih vprašam, kje naj dobim zdravilo, da bodo manjše. Nihče mi tega še ni odgovoril. Zdaj tudi vas sprašujem za takšno zdravilo. Če ga poznate, mi pišite na naslov:

Liska Rjavec
Za levim potokom 215
68232 Šentrupert

Že vnaprej se vam zahvaljujem.
Živjo!

Lidija Medved

SANJE

Ste kdaj sanjali o reki,
ki tiho kakor stonoga potuje,
s pisanim cvetjem na bregu,
ki v njeni vodi
se ogleduje.

In kako rečni veter
v vejah vrb svira,
in kako včasih riba
kakor srebrn list
vzburka gladino izvira...

In ko ste se prebudili,
še vroči od spanja,
vam je brž k zglavju
pogled pohitel:
morda vam je reka ob njem pustila
kak kamenček -
ves okrogel in bel.

*Boško Smačoski
prevedel: Severin Šali*

UGANKA

Saj mogoče veste
Ali pa tudi ne
Noč prinese jih za vse
Jaz pa bi se jim še čez dan predala
Enkrat so me spravile tudi v jok.

Milka Kregelj

SANJAM

Sanjam o roži,
ki že več let na trati cveti,
sanjam o trati,
ki se v svetlem soncu blešči.

Sanjam o morju,
ki je sinje modro kot nebo,
in o barki,
ki pluje čez vodo.

Sanjam o ptici,
ki čez širno nebo leti,
in o mravlji, ki si mravljišče gradi.

Lidija Medved

MOJE SANJE

Sanjam,
da sem ROCK ZVEZDA.
LASTOVKA,
ki prihaja na sever gradit gnezda.
DIRKAČ FORMULE 1,
tak kot Senna.
A ko se zjutraj iz sanj zbudim
in v resnični svet odhitim,
se zavem,
da sem le otrok
malih nog.

Daniel Škarja

SANJE

Sanjam,
da po zelenem travniku hitim,
v čist potok se gledam
in rože nabiram.

Sanjam,
da v gozdu sedim,
ptičke poslušam,
se počitnic veselim.

Martina Tratar.

SANJAM

Danes sanjam,
da sem šla v deželo Direndaj.
Tam je super,
to ni kaj,
a vseeno bom prišla nazaj.

Renata Tratar

O ČEM BI RADA SANJALA

Rada bi sanjala o čudežni deželi,
kjer rastejo namesto korenčka sladoledi,
namesto rož lizike
in namesto zelenjave čokoladne mrvice.

Milka Kregelj

LEPE SANJE

Nekoč se mi je sanjalo, da sem prišla iz Amerike v osnovno šolo Šentrupert. Učenci na tej šoli mi najprej niso zaupali, nato pa so vsi počasi začeli postajati moji prijatelji. V Ameriki sem poznala poznane pevce, ki so bili moji prijatelji. New kids on the block. Te sem večkrat pripeljala v Slovenijo. Z N.K.O.T.B. sem nastopala tudi na koncertih, z njimi sem zapela precej pesmi, a predvsem tiste, ki so mi všeč. Naš razred sem peljala na končni izlet v Ameriko. Z nami so bili tudi fantje iz N.K.O.T.B.. Oglledali smo si kip Svobode, Disneyland. Slikali smo se tudi s slavno Miki miško. Ko sem zjutraj hotela prijeti, še čisto v sanjah, Miki-miško, sem otipala le blazino. Bila sem kar razočarana, ker sanje niso bile resnične.

Mateja Gorenc

KAM ME ODPELJEJO SANJE

Sanje me odpeljejo v različne dežele. Najbolj mi je všeč, če me odpeljejo v čudežni svet, kjer je narava drugačna od naše. Je bolj čista in v njej ni avtomobilov. Tam rastejo rastline v čistem okolju in rože imajo skoraj zlato rumene cvetove.

Tanja Okoren

O ČEM SE BOJIM SANJATI

Če včasih gledam kakšen grozen film, se zelo bojim, da bi se mi kaj podobnega sanjalo. Zato raje ne gledam groznih filmov pa tudi mami me ne pusti.

Tanja Okoren

SANJE

Sanje so čarobni svet spanja.
Včasih so grozne in so kot mora.
Zjutraj pa se tiho prebudiš
in lepe sanje se zbršejo.

Maja Povše

O ČEM BI ŽELELA SANJATI

Jaz si želim sanjati o lepih oblekah. Vsaj v sanjah bi hodila po odru in se vrtela v lepi obleki. Vedno si želim, da bi to sanjala, pa mi ne uspe. Preden zaspim, imam vse lepe sanje že v mislih. Zaprem oči in čakam, a mi nikoli ne uspe, da bi se tiste lepe misli nadaljevale v sanjah, ko bi spala.

Maja Povše

KAM ME ODPELJEJO SANJE

Sanje me odpeljejo v kraljestvo, kjer domujejo samo lepe in dobre reči. Tam je še čista narava, tam ni tovarn, tam je mir in tam so vsi ljudje prijatelji. V to kraljestvo res lahko pridemo samo v mislih.

Katja Podlogar

LEPE SANJE

Nekoč sem sanjala, da sem očija premagala v šahu. Najprej sem pripravila vse figure, potem pa sva začela. Že na začetku sem mu zablokirala kralja in tako sem zmagala.

Vprašal me je, kaj si želim, ker sem ga premagala. Rekla sem mu, da si želim sintesizer, ker si ga res že dolgo želim. Kupil mi ga je in potem sem vse dneve igrala nanj. A žal le v sanjah. Take sanje so zelo lepe. Ko bi bile vsaj resnične!

Renata Tratar

SANJE

Sanjam,
da sem ptica,
ki ima peruti,
ki lahko leta,
ki daljave sluti.
Sanjam,
da sem človek,
mrtev, brez spomina,
da je pokopana
davna bolečina.

pesnica Berta Golob

SEN JESENSKE NOČI

Vso noč so utrinki se iskrili v sanje,
žarele zvezde, kozmični svetovi,
sijala Zemlja v svetli je prenovi,
izginile prepadne in kotanje.
Nobene sence, da luči nam zmoti,
nobenih lažnih miljnikov ob poti.

Po krogih med prijaznimi planeti
nosila Zemlja me je v sanjski kraj,
skrivnostna Zemlja, kot začaram gaj;
Začelo spet vse burno je živeti -
ljudje, rastline in požgano drevje,
in blage sape pihajo v vejevje.

O te noči jesenske svetli snovi!
Spet vse razdalje si gredo naproti,
razblinja se temine mračna moč,
obetajo se jutra v zarji novi!

Tako gre pesnik po večerni poti,
mu take sanje tke jesenska noč!
pesnik Severin Šali

ZA VSE LEPO

Prebrala sem vaše Preproste besede-POZDRAVLJENO, ZELENO DREVO-in sem si rekla, kako se bodo tudi vam nemara uresničile sanje...

Tudi jaz sem drugovala z domišljijo. Enkrat in stokrat.

Oh, kako sem si v mladih letih želela, da bi se popeljala s kolesom! To pa je bila takrat zame nedosegljiva želja, saj je bilo kolo drago. Za prvo plačo, ki sem jo dobila kot učiteljica - bilo je pred drugo svetovno vojno - pa sem si kupila kolo. In potem je šlo po dolgi cesti naprej in po hribu navzgor in po klancu navzdol.

Joj, kaj bi dala, da bi se popeljala na motorju! - in zgodilo se je - bilo je enkratno, nepozabno, kilometri na cesti so minevali, veter se je podil okoli mojih las in obraza. Užila sem veliko radosti gibanja.

V časih, ko sem bila jaz v vaših letih, so ljudje vzletali, seveda so bili redki, nad Zemljo Zemljico z balonom. Od tam so gledali pod seboj širni svet. Kako sem jim zavidala! Pri belem dnevu sem sanjala, da se bom popeljala z letalom - enkrat zares - če se že ne bom z balonom. In želja se mi je uresničila, vozila sem se v letalih nad to lepo, radodarno Zemljico, na sever, na jug, na vzhod in zahod.

Kdo ni sanjal - tudi jaz nisem bila izjema - kako se vozim v avtomobilu. In tudi ta želja se mi je uresničila. Vozila sem se v avtomobilih in tudi sama sem vozila avto, dostikrat z veliko hitrostjo.

Nazadnje pa moram zapeti hvalo tudi svojim nogam, ki so stregle mojim sanjam in živim željam po potepanjih in potovanjih. Hodila sem po mestih in vaseh, po cestah in ulicah, po dolinah in hribih navzgor in navzdol, ob potokih, ob jezerih, ob rekah, z nahrbtnikom na rami ...

Za vse lepo in zanimivo, kar sem užila s svojimi nogami - nožicami, bi jih morala vsak večer pobožati.

Jaz pa vam želim:

Kamorkoli vas bo že pot pripeljala, poiščite dom, ki ste ga zapustili,

tudi mravlja najde pot do mravljišča in čebela pot do svojega čebelnjaka.

pisateljica Branka Jurca

NAJPREJ

Torej, otroci, najprej
prosim aplavz za drevo!
Tri stoletja se upira suši
in ga noben vihar ne zruši.
Prav danes ima tristo let,
pa je zjutraj vzbrstelo spet.
Aplavz za travo, ki zeleni,
in za češnjo, ki rumeni!
Aplavz za pridno mravljo,
aplavz soncu, ki je zgodaj vstalo!
Nazadnje aplavz za gnezdo vrh breze
in enega krepkega kar tako -
brez zveze!

Zvonimir Balog
prevedel Franci Zagoričnik

NAJPREJ

Nadaljevanje pesmi

APLAVZ ZA DREVO NATO PA ŠE APLAVZ:

- za strašilo, ki v pšenici stoji in ptice s polja podi.

Renata Tratar

- za sestrico Manco, ki jeziček vrti in se smeji.

Kadar jo užalim, pa se razjezi.

Katja Podlogar

- gumitvistu, ki nas razvedri in razveseli.

Katja Podlogar

- za gozd, ki ob cesti stoji.
Čeprav se izpušnih plinov boji,
vseeno vsako pomlad vzbrsti.
Martina Tratar

- za sončno pomlad,
ker cvetlice na travi zasadi
in češnjo z belo obleko razveseli.
Martina Tratar

- za čebelico, ki vse sončne dni
nabira med za vse dobre ljudi.
Kdor ga uživa, prehlada ne dobi.
Mateja Gorenc

- za češnjo, ki spomladi cveti,
in mucku, ki pod njo spi.
Rajko Uhan

- za tovarišico, kadar nam da petico.
Franci Medved

- za dobre plesalce in plesalke,
ki se na odru vrtijo kot vrtavke.
Vesna Lukek

- za čebelo, ki na cvetu brenči,
nam med naredi.
Darja Gričar

- za pridnega učenca, ki se rad uči;
za našo mucu, ki vsak dan miši lovi;
zaploskajmo še vetru,
ki se čez griče podi,
nas poleti hladi.
Milka Kregelj

- za kukavico, ki nam spomladi leta šteje.

Slavi Kuselj

- za pomlad, ki se je ptički razveselijo
in nam zažvrgolijo.

Uroš Uhan

- za kukavico, ki prinaša pomlad.

Boštjan Šega

- za zlato sonce, ki nas zjutraj zbudi.

Gregor Jaklič

- pomladi, ki brezo ozeleni.

Lojze Prijatelj

- za tovarišico, ki otroke uči,
kje je Tajska, Kitajska, Amerika,
Vatikan in Afganistan,
koliko je 2 in 3.

Daniet Škarja

MLADOST MED GORAMI

Moj rojstni kraj je Zakojca v Slovenskem primorju.

Če bi radi vedeli, kje je to, pogledjte na zemljevid. Poiščite izliv Soče v morje, pojdite ob nji navzgor mimo Gorice do Mosta, nato še majčkeno malo ob Idrijci do Bače, ki priteka iz Baške grape. Dolina je ponekod tako ozka, da je na njenem dnu komaj prostora za spenjeno rečico, cesta in železnica sta se morali zagristi v breg. Pobočje je na obeh straneh tako strmo, da se "med hojo navkreber lahko grizeš v kolena", kot sem nekoč zapisal. Od Hudajužne proti vzhodu se dviga Kojca, ki je vsa zelena, od vznožja do vrha pokrita s senožetmi in gozdovi.

Po tem hribu je dobila ime moja rojstna vas, ki leži precej visoko na njegovem obronku. Hiše so raztresene, kakor da jih je kak potepuh izgubil iz svoje raztrgane torbe. Od prve do zadnje je v breg skoraj uro hoda. Vmes so borna polja in sadovnjaki, vas oklepajo pašniki, senožeti in gozdovi. In zopet gozdovi.

Da povem po resnici, moje rojstne kočice ni več. Oče in mati sta gostovala v sosedovi bajti, ko sem prvič pogledal v svet. Ta je bila lesena s tako majhnimi okni, da bi komaj vtaknil glavo skozi zid. Od nje so ostali le zidani temelji, ki jih obrašča zelenje. Ko mi je bilo kaka tri leta, smo se preselili v hišo, ki jo je moj ded kupil na dražbi.

France Bevk

MOJE OTROŠVO MED DOLENJSKIMI GRIČI

Moj rojstni kraj je Kranj na Gorenjskem. Ko sem bil majhen, smo živeli v majhni zidani hiši, poleg nje pa je stala lesena drvarnica. Za našo hišico pa je tekla reka Sava. Ko sem imel kakih pet let, smo se preselili v Šentrupert. Hišo, v kateri živim, sta gradila moj oče in mati in tisti čas, ko ju ni bilo, je nas otroke pazila babica. Naša hiša stoji na robu naselja. V njej imam svojo sobo in vse, kar rabim.

Naš kraj je obdan z griči, ki so porasli z vinsko trto. Po dolini pa teče potok Bistrica. V njem so še ribe. Imamo tudi vinograd, poleg njega pa še velik sadovnjak, ki je primeren za mojo najljubšo igro. To pa je plezanje na drevo. Z bratom Tomažem sva si naredila tudi opazovalnico, od koder opazujeva divje zajce in srne. Tudi na svojega zvestega kuža Bena ne smem pozabiti. Imamo tudi veliko zajčkov, ki jih redi moja sestra Janja.

V tem kraju bom gotovo živel še do konca osnovne šole, kako pa bo potem, pa še ne vem.

Marko Brcar

Moji starši, babica, brat in jaz živimo v Šentrupertu. Živimo v hiši, ki ni velika, a je vendar dovolj za vse. Oče in mati sta zaposlena v Trebnjem. Starejši brat hodi v srednjo zdravstveno šolo. Jaz pa nisem najboljši učenec, čeprav se trudim, da bi bil boljši, kot sem zdaj. Nikoli ne bom pozabil, kako je bilo, ko sem vzel motor starejšega brata in se vozil. Ko sem bil tepen, me je izučilo, da še nisem dovolj velik za vožnjo z motorjem. Zelo rad berem mladinske knjige, posebno iz zbirke 5 prijateljev.

Moj brat si je že izbral poklic, jaz pa si bom mogoče izbral trgovsko šolo ali kaj podobnega.

Gregor Jaklič

Živim med vinogradi v zaselku Ostrež. Ker živimo na samem, imam malo prijateljev. Večkrat nas obišejo sorodniki. Z bratrance se lovimo, skrivamo in žogamo. Ker stoji moj dom na hribčku, imamo lep razgled. Če je lepo vreme, lahko vidimo celo Snežnik. Imamo manjšo kmetijo, zato moram večkrat pomagati pri lažjih kmečkih opravilih. Spomladi moram po vinogradu pobirati obrezano trto. Poleti na travniku kosimo in sušimo seno. Takrat je zelo veliko dela, zato moram pomagati, kolikor je v mojih močeh. Še več dela pa imamo jeseni, ker pospravljamo pridelke s polj in iz vinogradov. Pozimi pa je več prostega časa; kadar je sneg, se zelo rad sankam in smučam. Čeprav moram delati, sem vesel in srečen, da živim na kmetih in ne bi menjal za kakšen drug kraj.

Lojze Prijatelj

Moj domači kraj je Brinje pod Veselo goro. Skozi te kraje pelje veliko cest. Na bližnjih hribčkih je precej vinogradov, polja in kmetije. V bližini naše hiše so tudi kapelice, ki so postavljene,

kot bi jih s fračo nastrelil. To je Križev pot. Naša hiša ima nadstrešek za zajčnico in pasjo uto z ograjo. V družini smo trije: oči, mami in jaz. Mimo naše hiše se vije potoček Busnik. Ob njem se veliko igram z malo sestrično Marijo ali Mico, kot jo kličem. Izmisliva si različne igrice. Na manjši potoček, ki se izliva v Busnik, sva naredila iz kamenja mostičke, ga preuredila v podzemni tok, naredila večji padec in nato še označila pot za turiste. Poplava nama ga je žal uničila. Morda bova naredila kaj novega ali pa si bova izmislila kaj drugega. Našemu psu je ime Kastor. Rad se igra. Zna pa biti zelo hud. Na potrebo ga spuščam trikrat na dan. Poleti se hodi hladit v potoček, pozimi pa se trese v uti. Jaz bi želel postati splošni zdravnik, ker rad pomagam ljudem, če so bolni. Prav tako rad prebiram knjige, ki govorijo o zdravju. Vem, da bom lahko postal zdravnik le pod tem pogojem, če bom še naprej rad hodil v šolo in če bom veliko bral.

Daniel Škarja

Stanujem na Ravniku. Ko pridete do Šentruperta, pojdite do Škrljevega in tam pojdite čez potok Busnik. Ko pridete do drugega velikega hriba, zavijte na levo in pri drugi hiši se ustavite. To je naša hiša. Čeprav smo na samem, mi navadno ni dolgčas, saj me večkrat kdo obišče. Dogovorili smo se: Tomaž, moj brat in jaz, da bomo šli s kolesom na Zaloko. Ko smo prišli na Zaloko, smo se ustavili pri neki češnji. Nekaj časa smo se pogovarjali, potem pa smo odšli vsi skupaj domov. Brat Ivo pa je začel še bolj vrteti, jaz pa tudi. Tomaž ni upal pritisniti na zavore, ker bi lahko padel. Tomaž je vpil, naj se umaknem. Jaz sem se umikal, kolikor sem se mogel. Traktorist, ki se nam je bližal, je na srečo hitro zavil na mejo in midva sva se rešila nevarnosti. Ko smo prišli do hiše, se je Tomaž smejal kot klovn.

Uroš Uhan

Živim v Škrljevem pod istoimenskim gradom, ki je zelo star, vendar v njem še prebiva nekaj ljudi. Včasih greva s sestrico vanj in raziskujeva. Naša družina šteje pet ljudi. To so ati, mami, mama, moja sestra Petra in jaz. Mami si zelo želi še enega majhnega otroka. Imamo tudi majhnega psa Mikija. Kadar se loviva, mi tudi kaj raztrga. V bližini Škrljevega je tudi gozd, zato

greva tja s sestro pogosto na sprehod. Vzameva tudi Mikija. Miki je zelo srečen pri nas, saj ga imamo vsi zelo radi.

Tomaž Vrabec

Moj domači kraj je Trstenik. To je zame zelo lep kraj. V bližini naše hiše je velik, lep gozd. Poleti in v jeseni rada hodim vanj po gobe. Velikokrat jih nabeream. Imam sestro Damjano, ki jo imam zelo rada, čeprav mi velikokrat nagaja. Jaz jo velikokrat kaj hecam. Zelo rada hodim v šolo. Tudi berem rada. V šoli imamo knjižnico, v kateri si sposodim veliko knjig. Zato mi nikoli ni dolgčas.

Darja Gričar

Poleg osnovne šole obiskujem tudi glasbeno šolo, kjer igram klavir. Živim v vasi Roženberk, ki je v dolini. V tej dolini so tudi druge vasi, ki so od nas malo oddaljene. Dolina je znana po tem, da so se včasih tu vrteli kar štirje mlinci. Tudi pri nas ga imamo. Živimo v novi hiši in nas je pet: mami, oči, starejša sestra, jaz in starejši stric. Tudi stara hiša še stoji in ob njej mlin na potoku Kostanjščica. Naš mlin še deluje na vodni pogon. Voda teče na kolo, ki se zavrti in požene kamen, le-ta pa zdrobi žito v moko. Okoli hiše tečeta kar dva potoka: Kostanjščica in Globoščica. Ta dva potoka znam kar dobro izkoristiti. Poleti, ko je vroče, hodim po vodi in se hladim. Pozimi pa, ko voda zaledeni, se po ledu drsam. Največkrat se drsam s prijatelji iz vasi. Moja soseda Petra, ki hodi že naprej v šolo, ima drsalke. Nekoč sem imela nesrečo. Led ni bil zadosti debel, čeprav se je Petra drsala z drsalkami, jaz pa brez njih. Ker pa imajo drsalke spodaj rezilo, je Petra led malo prerezala. Jaz pa tega nisem vedela, ko sem se začela drsati. Led se je vdrl in padla sem v vodo. Vsa mokra do kolen sem se skobacala iz vode in odšla v hišo. Ker pa sem se hitro preoblekla, na srečo nisem zbolela. Okoli mlina se tudi igram, ampak samo ob eni strani. Na drugi strani si ne upam, kajti tam so čebele. Včasih so imeli veliko medu, a sedaj, ko je stric, ki je čebele negoval, star, se čebele obnavljajo same. Zato nimamo medu. Našo vas oklepajo travniki in gozdovi. V gozd rada hodim po gobe in druge gozdne sadeže. Pri nas imamo tudi živali: krave, pujske, kokoši in muce. Krave krmi stric, pujske mami, kokoši vsi, a mucke jaz. Čez dan sem veliko zunaj, a nekaj časa porabim tudi

za učenje in igranje na klavir. Ko bom končala osnovno šolo, mislim, da se bom vpisala na zdravstveno šolo.

Milka Kregelj

V družini nas je sedem: mami, dve sestri, babica, dedek in jaz. Mojima sestrama je ime Mari in Tatjana. Mari je stara devet let in hodi v četrti razred, Tatjana pa hodi v drugi letnik zdravstvene šole.

Med počitnicami pomagam doma pri delu. Kadar je zelo vroče, se hodimo s sestrama in z bratrancem kopat v potok Bistrica. Rada grem na počitnice k bratrancu. Z bratrancem igrava na računalnik, gledava televizijo, s teto pa gremo včasih tudi v Šmarješke Toplice.

Pozimi najraje berem knjige Franceta Bevka in se grejem na topli peči. Večkrat sanjam o frizerskem poklicu.

Slavi Kuselj

Doma sem v Šentrupertu, ki leži v dolini. Kamor se obrnem, so sami hribi in na njih hiše. Imamo staro hišo, delamo pa novo. Ker je stara že slaba, smo se že preselili v novo, čeprav še ni dokončana. Počasi jo gradimo naprej. Imam še sestrico Melito, mamico Faniko, očija Jožeta in staro mamo Marijo. Ona je bolna. Melita je stara 13 let in obiskuje sedmi razred. Mamica je stara 32 let in ni nikjer zaposlena. Ukvarja se s kmetijstvom. Oči je star 40 let, zaposlen je v tovarni Trimo v Trebnjem.

Rada berem knjige, ki so zanimive. Večkrat sanjam o različnih poklicih. Rada bi bila trgovka ali učiteljica prvega razreda. Čeprav že hodim v peti razred, se še vseeno rada igram. Ker teče zraven naše hiše potok Bistrica, se grem kdaj igrat k potoku. Igram se tudi s prijateljicami ali s sestričnami, če pridejo k meni na obisk.

Vesna Lukek

Kraj, iz katerega prihajam, se imenuje Bistrica. V vasi so nekatere znamenitosti. To so: valjčni mlin, kozolec toplar in stara kovačnica. Vas šteje okoli 35 hiš. Skozi vas počasi teče potok Bistrica. Na eni strani potoka imamo samo polja in travnike, na drugi pa hiše. Blizu imamo tudi avtobusno in železniško postajo. Naša družina šteje štiri člane. To smo sestra Vesna, ki obiskuje

drugi razred, oče, mama ter jaz. Živimo v novi hiši. Skozi okno svoje sobe vidim hrib, ki mu vaščani pravimo Raber. Tam vsako leto za prvi maj in o kresu zakurimo kres. S hriba je prekrasen razgled. Ravno zaradi tega hriba sem bila v času vojne vsa iz sebe. Spominjam se večera 29.junija lani. Bila je sobota, ura pa je bila 8.40, ko po radiu zaslišim obvestilo, da Grujević grozi, da bo zažgal vojaško skladišče bencina. Hitro sem zložila nekaj svojih stvari in gledala proti hribu, kdaj bo začel goret. Odšli smo v Trebnje k sorodnikom, kjer sem jaz ostala, dokler niso oficirja odpeljali v Čačak. Starši so se vrnili domov. Bala sem se za svoje živali in za prijatelje, da jih ne bom nikoli več videla. Tako sem precej dni lanskih počitnic preživela v velikem strahu. Mislim, da se to ne bo nikoli več ponovilo.

Ta dogodek mi bo ostal v žalostnem spominu.

Lidija Pajek

Star sem 11 let. Naša družina je velika. Imam mlajšega brata Bojana in starejši sestri Melito in Damjano. Zelo sem vesel, ker se ati in mami ne prepirata. Vsi v naši veliki družini se lepo razumemo. Imamo majhno kmetijo. Jaz zelo rad delam na kmetiji. Delamo nov hlev, ker v starem ni več dovolj prostora. Imamo tri krave in dva telička, ki sta prav živahna. Najraje imam poletje, ker takrat s traktorjem kosim in mešam seno. Zelo sem vesel, ker mi ati to delo zaupa.

Janez Bartolj

Star sem 12 let. Živim na Vrhu pri Šentrupertu, naša hišna številka je 7. Imamo dve hiši - novo in staro. V novi hiši že spimo in kuhamo. V kleti imamo jabolka, v drvarnici pa drva. Očetu je ime Ludvik, mamic Fani, stari mami Milka, sestri Silva in bratu Aleš. Zame je največji užitek, če greva z atkom orat. To delo pa je včasih tudi nevarno. Nekega dne, ko sva orala in je ati dvignil plug, je prišla roka h kabini, plug se je dvignil h kabini in mi je snelo noht. Od takrat sem bolj previden, kadar delam kaj s traktorjem.

Jože Bartolj

Doma sem z Vrha. Naša hiša stoji ob cesti. Ob hiši pa stoji tudi delavnica. Velik zelen vrt blizu hiše je prostor za moje igre. Najraje se igram s psom. Skrb za našo živino, delo v delavnici

ter druge delo, vse to mi vzame veliko prostega časa. Tudi za učenje in domače naloge nimam veliko časa. Imam sestro, mamicico in atka. Naša družina želi s skupnimi močmi doseči cilje, ki si jih zastavimo. Zelo rad delam v delavnici, kjer dela moj ati kljuge za prikolice pri avtomobilih. Ko pridejo k atku stranke, me pohvalijo, zato imam še večje veselje do tega dela.

Marjan Bartolj

Doma sem na Vrhu pri Šentrupertu. Mi živimo na samem, v zaselku, ki se imenuje Pužmanca. Ob hiši je kozolec. Tam se odvijajo moje najlepše igre. Na ta prostor pa me veže tudi drugačen spomin. V jeseni, ko smo pri nas pobirali sadje, je bilo po tleh mokro. Nabrali smo polno prikolico sadja in ati ga je odpeljal domov. Ker je bila pot mokra, je traktor zakopal in jaz, ki sem bil na prikolici, sem padel pod traktor. Ati ni mogel hitro ustaviti in traktor me je s sprednjimi kolesi povozil po nogah. Ko je ati ustavil, sem se pobral in šel v hišo. Takrat sem imel veliko srečo, ker če bi me traktor povozil po trebuhu, bi lahko umrl. Tako pa na srečo nisem bil veliko poškodovan. Pravzaprav sem se le bolj ustrašil.

Toni Cugelj

Doma sem na Homu. Imamo srednje veliko kmetijo. Imamo osem glav živine, kure, psa, prašiče in mačke. Ker je pes skakal za kurami in grizel ljudi, ga bomo morali dati ubiti. S sestro Ireno greva v jeseni rada v vinograd pobrat zadnje grozdje. Tudi lani sva šla in sva ga jedla in dajala v košarico. Ker pa je bilo tudi nekaj gnilega, sva ga morala očistiti. Prešali ga nismo nič, ker ga je bilo malo zaradi pozebe in toče. Jaz rad trgam grozdje. Včasih z Ireno tekmujeva, kdo bo nabral več grozdja. Zato se mi je enkrat grozdje raztreslo, a sem ga hitro pobral. Ko je prišel ati, je bil hud.

Imamo veliko gozda. Večina je bukovega in hrastovega. Veliko gozda je takega, da ne more ati priti do lesa s traktorjem tja, kamor bi rad prišel.

Kadar pospravljamo seno, moram kar precej delati. Včasih pa se s sestrico stepeva ali skregava, potem pa sem jaz vsega kriv, ker sem večji.

Stane Grm

Ime sem dobil po očetu. Živim v simpatični vasici Draga. To vas preseka potok Bistrica. Čez potok so vsi vaščani pred kratkim zgradili trden most, zraven njega pa še leseno brv. Rad imam živali in rastline. Spomladi nabiram razne vrste cvetic, najraje pa zvončke. Poleti so ob večerih vaški otroci zelo radi igramo skrivalnice. Za vasjo se razprostira gozd, ki ga imenujemo Gobca. To ime so vaščani dali zato, ker v njem zelo rade rastejo gobe. Otroci jih poleti nabiram. Ta pokrajina mi je zelo všeč, ker tu še ni onesnažen zrak.

V šolo vozi oče mene in mojega strejšega brata Srečka, ko pelje mleko. Nad vasjo se dviga hrib, ki ga imenujejo Zadruga. Tam imajo vaščani vinograde. Tudi midva z bratom delava v vinogradu. Tudi na vrhu Zadrage je gozd. Po trgatvi greva z bratom pogledat, če je kak grozd ostal za naju.

Franci Medved

Živim v Brinju pri Šentrupertu. Imamo svojo hišo, poleg nje pa stoji še hlev. V hlevu imamo pet krav in enega telička. Poleg hleva imamo še svinjak za svinje. Imamo pet svinj in enega merjasca. Letos sta imeli dve mlade, ena krava pa bo imela telička. Imeli smo še konja in žrebička. Na žalost smo ju prodali. Moj ati dela za gozdno gospodarstvo, mami pa je doma, saj ne more hóditi v službo, ker imamo toliko živine.

Imamo dva traktorja, s katerima delamo na poljih. Poleti tudi jaz pomagam pri delu. S traktorjem premešam seno in ko je suho, ga zgrabim v redi, da ga lahko ati z nakladalko pobere. Zdaj bomo kupili molzni stroj. Mleko nosimo v mlekarno.

Franci Starič

Star sem 11 let, živim v Šentrupertu. Če hočete videti, kje je to, pogledajte na zemljevid in pojdite od Ljubljane proti Novemu mestu. Iz Trebnjega je do Šentruperta 12 kilometrov. Naša hiša stoji na začetku vasi. V njej živim s starši, sestro in staro mamo. Hodim v osnovno šolo, ki je le malo oddaljena od mojega doma. Žal mi je, ker nimam več starega ata. Najbolj se mi je vtisnilo v spomin novoletno jutro, ko mi je umrl. Še zdaj večkrat gledam njegove slike. Bil je dober zame. Že za prvi rojstni dan mi je podaril lepo zapečeno štruco kruha. Za drugi in za tretji rojstni dan pa mi je naredil pleteno srce.

Že zdaj večkrat pomagam mami v kuhinji peči kruh, kekse in razna peciva. Takrat se še posebej spominjava starega ata.

Rajko Uhan

Živim v vasi Škrljevo. Mami mi je povedala, da se naša vas imenuje Škrljevo zato, ker je na samih kamnih - škrļjavcih. Prebivalci Škrļevega delajo na kmetijah, iz nekaterih družin pa hodijo posamezni člani tudi v službo. Jaz živim na robu Škrļevega številka 6. Imam sestro Mileno, brata Petra in Mirka. Vsi so starejši od mene. Imamo kmetijo. Najraje se ukvarjam z muckom Bučkom in s psom Pikijem. Pred kratkim smo dobili teličko. Ta bi pa skoraj poginila, ker se je v trebušni votlini krave napila preveč vode. Sedaj pa je živahna in vesela. Ime sem ji dala Miška. Letos bo imela še ena krava telička.

Damjana Breznikar

Ime mi je Jasmina. Prej smo živeli v Kamnju pri Šentrupertu, letos pa smo se preselili na Mirno. Še vedno hodim v šolo Šentrupert. Velikokrat gremo še v Kamnje pogledat staro mamo. Velikokrat, ko gre brat Denis v vrtec ali v malo šolo, ga počakam. Na Mirni živijo veseli otroci. Imam veliko prijateljev. Včasih, kadar ni dežja, se gremo igrat. Večkrat se igramo med dvema ognjema, včasih pa se gremo skrivat, lovit, vozit s kolesom ali pa črnega moža. Doma sem čisto na vrhu bloka. Kadar moram iti v klet ali pa če nesem smeti v kontejner, mi je kar težko, ker moram prehoditi toliko stopnic. Ko sem stanovala še v vasi, sem samo iz hiše stopila in že sem bila na travi, zato še zdaj pogrešam Kamnje pri Šentrupertu.

Jasmina Gorenc

Ime mi je Mateja. Stara sem 11 let. Imam še sestro Maričko, ki je stara 14 let. Moji mamici je ime Janja, atku pa Anton. Živimo v novem naselju ob robu Šentruperta. Imamo svojo hišo. Pred kratkim smo pred njo položili asfalt. Večkrat vzamem flavto in zaigram s sestro Maričko, ki igra klavir, kako prijetno sklad-bico.

Ko smo praznovali novo leto 1991, sva s sestro dobili veliko darilo; mami in ati sta nama namreč povedala, da bova dobila bratca ali sestrico. Bili sva zelo veseli. In končno je prišel dan,

ko je ati odpeljal mami v porodnišnico. Še tisti dan smo jo šli obiskat. Rekla je, da ji je zelo dolgčas. Kmalu smo odšli domov. Doma pa se mi je zdelo kar nekam prazno, ko ni bilo mamice. Drugi dan je ati odšel v službo, midve s sestro pa sva ostali doma - počitnice so bile. Ko sva vstali, sva najprej klicali v porodišnico, a kot za nalašč nisva dobili zveze. Čez nekaj časa sva odnehali in šli zajtrkovat. Ravno ko sva jedli, pa je zazvonil telefon. Sestra je stekla in dvignila slušalko; bila je atkova sestrična. Povedala nama je, da sva dobili sestrico. Bili sva zelo veseli, da sva skočili skoraj do stropa. Popoldne smo šli mami obiskat. Bila nas je vesela.

Ko je mami prišla domov, je sestrica Ana spala in še kar spala. Jaz pa sem nestrpno pričakovala, kdaj se bo zbudila.

Sedaj pa je Ana že tako velika, da je prav živahna punčka. Imam je zelo rada.

Mateja Gorenc

Doma sem med dolensjkimi griči. Morda so nastali tako, da je velikan hodil po ravnini z velikimi čevlji in se mu je vdiral v zemljo in zato so morda nastale kotanje. Imam očeta Romana, mamo Rozi in sestro Manco, ki jo imam najraje. Stara je štiri leta in je zelo simpatična. Včasih je zelo poredna. Malokdaj se zgodi, da je pridna. Kadar je poredna, ji pravim Gorila, če pa je pridna, ji pravim Mika. Nobeno od teh imen ji ni po volji, zato je najbolje, da ji rečem kar Manca. Čeprav živim na kmetih, nimamo kmetije, imamo pa psa Tačka in zajčke. Blizu mojega doma je na hribčku doma moja stara mama. Poleti grem k njej na počitnice. Takrat moram tudi jaz pomagati delati, ker pri njih pa imajo kar veliko kmetijo. Pozimi je pri nas zelo lepo. Hodimo se sankat na grič, ki se imenuje Griče. Tam se sankamo vsi vaški otroci. Spomnim se, kako sva se s sestrično sankali v Gričih. Nekaj časa sva se sankali skupaj, potem pa sem Mojco porinila, da je šla sama. Zapeljala je čez kamen in se zarila v sneg. Vsi smo tekli za njo, ker smo se ustrašili. Mojci ni bilo nič hudega, a tisti dan se ni hotela več sankati. Jezna sem odšla domov, ker sem vedela, da me bo Mojca zatožila.

Med našimi dolensjkimi griči mi je zelo lepo in zdaj mislim, da se ne bom preselila nikamor drugam.

Katja Podlogar

Moj rojstni kraj je na lepem dolenskem gričku, ki se imenuje Vesela gora. Vas na Veseli gori se imenuje Brinje. Sredi tega grička je naša hiša. Na levi strani hiše stoji velika baročna cerkev, na desni strani pa grad. V njem sta kmečki in čebelarški muzej. V poletnem času imamo veliko obiskovalcev. V naši hiši živijo tudi atkovi starši. Imam leto mlajšo sestrico in bratca, ki še ni star eno leto in se najraje tišči mamice. Imam že veliko učenja. Rada tudi berem. V prostem času rada priskočim na pomoč k delu, ki ga opravljajo starši na poljih, travnikih ali v hlevu. Razmišljam tudi že o poklicu. Rada bi postala šivilja. Vem, da je to še daleč in je veliko odvisno tudi od tega, kako uspešno bom naredila še ostale razrede osnovne šole.

Andreja Lampret

Živim v vasi Draga, kjer so doma veseli ljudje. Moji mamici je ime Milena, atku pa Stane. Imam brata Stanija, ki mi včasih dela družbo. Zelo rada hodim po mleko k sosedovi teti Angelci, ker mi reče, da sem najbolj mirna in pridna deklica.

Nekega dne, ko sem prišla iz šole, mi je mamica rekla, da so me vaški otroci povabili k novi igri. Hitro sem se preoblekla, naredila nalogo in pojedla kosilo. Nato sem stekla na vas, a tam ni bilo nobenega otroka. Teta Slavka - prijateljčina mami - mi je povedala, da so odšli otroci na travnik. Šla sem tja in ko so me zagledali, so me na ves glas poklicali. Rekli so, da se grejo igro baseball. Te igre se nisem šla še nikoli. Prijatelji so rekli, da me bodo naučili. Sprva mi ni šlo preveč dobro, a ker sem hitro tekla, je moja skupina velikokrat zmagala. Vedno so me pohvalili. Potem pa je prišla jesen in za njo zima in baseballa nismo več igrali. To igro zelo pogrešam. A spomladi jo bomo spet lahko igrali. Ta igra mi je tudi zato všeč, ker sem rada v naravi.

Tanja Okoren

Živim v vasi Prelesje, kaka dva kilometra od vasi Šentrupert. V Šentrupertu je tudi šola, v katero hodim. Šolo so lani obnovili. V Šentrupertu so z bakrom obnovili cerkveni zvonik, na vrh pa so nataknili bakrenega petelina. Naš dom je na vrhu hriba. Malo više živi moja stara mama. Ima kmetijo. Pri delu ji tudi pomaga moja mamica. Moji mamici je ime Bernarda. Helena in Bruna sta moji sestri. V decembru imava z Bruno rojstni dan - Bruna

je bila stara pet let, jaz pa enajst. Očka nam je žal že umrl. Helena hodi v malo šolo. Rada hodi, ker se veliko igrajo.

Maja Povše

Imam brata, sestro in dva polbrata, očeta in mamo. Živim v vasici Brinje pri Šentrupertu. V šoli hodim k likovnemu krožku, kjer delamo razne izdelke ter rišemo. V šolo zelo rada hodim, saj do nje nimam daleč. Najraje pa se ukvarjam z delom na kmetiji. Rada kidam v hlevu od živine in molzem krave. Rada pa krmim tudi pujse, saj jih imamo veliko, zato mamica ne more narediti pri njih vsega sama. Zato ji veliko pomagam. Imamo še kokoši, race, zajce ter purane. Zelo mi je všeč, da živim na kmetiji. Ena krava je moja. Spomnim se, kako težko sem pričakovala, da bo dobila telička. Ko je šla mamica nekega dne v hlev in je videla, da se bo porod začel, je pritekla v hišo in nam to povedala. Hitro sem nesla v hlev vodo, milo, brisačo in vse drugo, kar je potrebno, kadar ima krava telička. Ker je bil porod težak, smo morali poklicati veterinarja. Ko je prišel veterinar, se je porod že začel. Teličkove noge smo zvezali z vrvjo in ga začeli vleči. Ko smo ga potegnili, smo morali paziti, da ne bi padel na tla in se poškodoval. Ko je bil porod srečno končan, so šli drugi v hišo, jaz pa sem ostala pri teličku in pazila nanj. Tistega telička imam še. Seveda je sedaj že velik. Rada imam živali. Ko bom velika, bi rada opravljala tak poklic, da bi bila povezana z živalmi. Če mi to ne bo uspelo, bom pa doma imela živali.

Poldka Starič

Živim v vasi Rakovnik v zaselku Smrečje. Zaselek je dobil ime po bližnjem smrekovem gozdičku. Vas spada pod krajevno skupnost Šentrupert. To je res prava posebnost, da ta gozd blizu prometne ceste še ni izmrl. Kadar grem v ta gozd, se mi ponuja polno skušnjav: tu plezalno drevo, tam leskovje, pa spet šotor iz vej, veverica na bukvi in še kaj. Poleti se lahko okopam v potoku, ki teče ob gozdu, in če grem ob strugi, najdem robide, velike kot oreh. Saj res, pišem tako, kot da bi bilo v tem gozdu zame vse vedno lepo. Ampak ni bilo vsakič. Nekega dne sem šla v gozd nabirat jagode; ko sem odgrnila cel šop jagod, sem zagledala kačo. Šla sem po palico in jo prepodila. Dobro, da me ni pičila. Šele kasneje so mi odrasli povedali, da bi jo morala pustiti pri

miru. Enkrat sva šli v gozd moja sestrična Renata in jaz. Tam sva se gugalni na vejah, se skrivali za drevesa, postavljali šotore, nabirali gobe ter se igrali, da kuhava. Prišel je moj brat Marko in sva tudi njega vključili v igro. Dobil je vlogo gosta.

Naj povem še to: ko pogledaš od nas proti hribom, se vidijo kot večji in manjši valovi.

Martina Tratar

Moj dom na Rakovniku v zaselku Smrečje je tri kilometre oddaljen od Šentruperta. V šolo se vozim s šolskim kombibusom. Naša hiša še ni stara. Imamo tudi osem kokoši, ki pridno nesejo jajca. V svojem otroštvu sem doživela že veliko lepih trenutkov. Najbolj pa se spominjam, ko smo šli po igro Monopoly. S sestro Tadejo sva že prej zbirali denar. Ko sva dovolj zbrali, sva se nekega dne odločili, da bova šli po igro. Mami je rekla, da naju bo ati peljal. Oblekli sva se, potem pa je ati prišel in vsi smo šli v Sevnico. S Tadejo sva šli kupit igro, ati pa je počakal v avtu. Ko smo se vrnili, sva s sestro najprej pogledali, kakšna igra je to. Kmalu zatem sva se že igrali.

Renata Tratar

Živim v vasi, imenovani Struževo. Njeno ime povzroča mnogim preglavice. Kadar ga slišijo prvič, pravijo: A Strúzevo?

Ne, pravim, Struževo. Potem pa berem na pisemski ovojnici Striževo ali pa Strugovo. Saj res, to ima vsaj kak pomen. Zakaj Struževo, ne vem. Mogoče res zaradi struge. Vas leži ob Savi, skoznjo pa je v prastarih časih drl celo hudournik. Mogoče pa prihaja ime od "strgati", saj po domače pravimo svoji vasi Stržév. Toda zakaj potem na Str'žev?

Same neznanke. Sami skriti pomeni.

Tako pravzaprav sploh ne vem, kje sem doma.

pisateljica Berta Golob

VESOLJE OTROŠTVA

Otroštvo je zibka
iz sanj,
kjer gnezdijo daljave,
kjer vzletajo pesmi sanjave
in širijo vesolje,
dokler nas smrt
ne popelje do njih,
nam sladkomilo
sname zadnji dih
in nas otroštvo in sanje in daljave
kot črna luknja
posrkajo vase
za vse večne čase.

pesnik Ivan Gregorčič

DEČEK Z VELIKE CESTE

To pripovedno delo je napisano na podlagi spominov na otroška leta. Vsebuje 17 poglavij, v katerih popisuje: svoje rojstvo in začetne mesece (tako, kot sta mu o tem pač pripovedovala oče in mati), materino in očetovo podobo, ulico in hišo, kjer so živeli, sorodnike, čudaškega učitelja, sosedovega Mijača, "čarovnico" Uršulo, prve ljubezenske težave, potepanja in "vojskovanja", srečanje s pisateljem Ivanom Cankarjem, skratka, zanimive otroške dogodivščine.

V zadnjem poglavju z naslovom Robinzon pripoveduje o tem, kako je deček izrazil željo, da bi rad čimveč bral knjige. Oče mu je obljubil presenečenje. Odšla sta v mesto (Ljubljano), in ker je dečka bolel zob, sta šla najprej k brivcu, da mu je zob izdrl, nato pa v knjigarno...

Na starem trgu je bila majhna knjigarnica in tamkaj mi je oče kupil drobno vezano knjižico. Na naslovni strani je bil narisana mož z brado, oblečen v kožuh neke divje živali. S sekuro je obtesaval nekak čoln. Preko rame je imel obešeno puško in morski valovi so butali ob obalo. Knjiga se je imenovala ROBINZON.

"To je lepa knjiga, fantek!" je dejal knjigarnar. "Kdor knjige rad bere, cekin s tal pobere."

Tega seveda nisem razumel, toda knjigo sem stiskal k sebi vso pot, kot da nosim zaklad. Mrzlo zimsko sonce je sijalo na nebu, ko sva šla čez leseni Šentjakovski most. Tu sem se spomnil na zob in vrgel sem ga v Ljubljano, kot mi je svetoval brivec. V ozki Križanski ulici je bila takrat majhna, skromna krčma in tjakaj sva zavila. Gostinska soba je bila mračna, a topla in domača. Tu sta živela mož in žena, oba že v poznih letih. Mož je bil vojaški invalid in nekak daljni očetov sorodnik, kajti oče ga je klical za strica Jurija. Ženici pa je bilo ime Neža. Semkaj niso prihajali bučni gostje, le nekaj stalnih starih obiskovalcev je semkaj hodilo na cviček. Poleg cvička je imel stric Jurij domače suhe klobase in pa majhno lajno, ki sem jo lahko vrtel, kolikor sem hotel. Ta lajna je imela mehak glas kot flavta. Ko je stric Jurij zaslišal svojo flavto, se je razgovoril in nama je začel pripovedovati, kako je na vojski nogo izgubil, kako so ga grobarji že hoteli vreči v jamo, misleč, da je mrtev, tedaj pa se je zavedel in zakričal:

"Saj sem vendar živ, cepci!"

"Molči, govedo, če še nisi mrtev, pa še boš vsak čas!" je dejal eden grobarjev in sta ga zalučala v jamo. Na srečo jame niso takoj zasuli in stric se je čez nekaj ur po vseh štirih, pravzaprav po vseh treh, izkobacal iz jame in se zavlekel do nekega potoka, kjer je vtaknil ranjeno nogo v vodo. Čez nekaj ur so ga le našli in rešili. Toda noge mu niso mogli rešiti.

"Ko sem v vojaški bolnišnici ozdravel, so mi dali medaljo za hrabrost, tole lajno in dovoljenje za beračenje," je dejal trpko.

Taka pripovedovanja sem vedno rad poslušal.

Tone Seliškar

Tonetu Seliškarju je odprla knjiga ROBINZON pot v čudodelni svet knjig, MENI pa je odprla pot knjiga:

Ko smo dobili knjigo za domače branje, je na njej pisalo: Ovčar Runo. Ko sem prišel iz šole, sem se hitro preoblekel, vzela iz torbe knjigo in jo začel brati. Vsak dan sem jo bral po dve uri.

V tej knjigi mi je bilo najbolj všeč, ko se je Runo vrnil v planine k pastirju Mišku. Ta knjiga je bila zelo napeta, ker sō Runa ugrabili. Ker nimam psa, si zelo želim, da bi ga dobil za svoj dvanajsti rojstni dan. To sem si še posebej zaželel, ko sem prebral knjigo Ovčar Runo. Želim si tudi, da bi bil tudi ta tako pameten, kot je bil Runo.

Franci Medved

Ko sem bil še majhen deček, sem zelo rad gledal slikanico o živalih. Hotel sem vedeti, kaj piše o njih. Brati mi jih je morala stara mama, včasih mami ali pa sestra.

Pozneje, ko sem znal že sam brati, sem dobil knjigo Zakaj pes maha z repom. To knjigo sem prebral z velikim veseljem, saj sem v njej spoznal mnogo novega o psih. Poučuje nas tudi, kako moramo ravnati s psi. To mi je koristilo, ker imamo doma psa. Najbolj mi je bil všeč odlomek: Zakaj se vroča hrenovka v podolgovati štručki imenuje "hot-dog", kar dobesedno pomeni vroči pes. To je bila samo duhovita domislica ameriškega poslovneža Harryja M. Stevensa, ko je prodajal "hot-dog" na stojnici navijačem rugbyja. To ime je ostalo v rabi do danes, poznajo ga po vsem svetu, nima pa nobene zveze s psi.

Rajko Uhan

Meni je odprla pot v čudežni svet knjig zbirka knjig 5 PRIJATELJEV. To pa zato, ker je razburljiva. Prvo sem si sposodila v šolski knjižnici, njen naslov pa je bil Otok zakladov. Bila je super. Že kar vnaprej sem vedela, da bodo res super - in nisem se zmotila. Res so. Tuti jaz bi rada doživela kakšno pustolovščino z junaki te knjige, a vem, da je to nemogoče. Vem pa, da lahko doživim nekaj podobnega s sestro. Na nekem papirju, ki sva ga skrili, je načrt, kam bova šli na izlet in kaj bova vzeli s seboj. Še zdaj ne vem, zakaj sva ga skrili. Tam, kjer bova taborili, bova prespali. Odšli bova med poletnimi počitnicami. Tega se veselim, saj vem, da so bili na podobnem izletu, kot ga s sestro načrtujeva, tudi junaki: Julian, George, Anne in pes Timmy iz knjige 5 PRIJATELJEV.

Renata Tratar

NAŠE ZNANKE

Glejte naše znanke,
naše lanske sovaščanke,
črnokrile lastovice.
Dobrodošle, ljube ptice,
priletite, priletite
pa se malo odpočijte!
O, le čivkajte veselo,
vaše gnezdo je še celo,
čuvali smo ga zvestó,
da bi ga ne zrušil kdo,
naša streha ga obrani
tudi letos, kakor lani.
Mirno je pri naši hiši,
samo včasih se kaj sliši,
kadar skačemo, igramo,
a prepira ne poznamo.
Z nami boste le v radósti
vedno dobrodošli gosti.

*Jovan Jovanovič - Zmaj
Prevedel Alojz Gradnik*

LASTOVICE - TUDI NAŠE ZNANKE IN SOVAŠČANKE

LASTOVICE SO SE VRNILE

Iz tople Afrike
lastovice
k nam so priletele,
naznanile nam pomlad.
V hlev so prihitele
gnezda gradit,
nam pa srečo delit.

Mateja Gorenc

MLADE LASTOVICE

Nekega dne, ko sem šel proti hlevu, sem od daleč videl, kako lastovice delajo gnezdo. Šel sem bliže in jih opazoval. Zidale so ga s kljunčkom. Minilo je nekaj dni, ko je začela samička valiti jajčka. Hodil sem opazovat in kmalu so iz gnezda kukale mlade lastovice. Vesel sem, da so lastovice pri hiši, ker ima taka hiša srečo.

Janez Bartolj

OPAZOVAL SEM LASTOVIČJO DRUŽINO

Gledal sem lastovice, ko se delale gnezdo. To spretno in hitro delajo. Gnezdo so naredile ob strani zidu. Gledal sem, kako ga pritrdijo na zid. Nosijo blato, ki se prime na zid, in gnezdo kmalu dobi svojo obliko. Ko je kasneje mati lastovica nosila hrano, je eden od mladičev padel na tla. Previdno sem ga prijel in ga dal nazaj v gnezdo. To sem naredil, ko je lastovica odletela.

Jože Bartolj

UBOGIM LASTOVICAM NISEM MOGEL POMAGATI

Nekega dne so lastovice delale gnezdo na električnem drogu. Gledal sem, kako ga delajo. Lastovke so hodile v kozolec po drobne travne bilke in so jih nesle na drog. Ko so naredile gnezdo, je mati zvalila jajčka. Mladim lastovkam je potem mama nosila hrano. Zagledala jo je mačka in je splezala gor. Lastovkam je podrla gnezdo in jih je pomorila. Ker je bilo visoko, mačke nisem mogel spoditi.

Marjan Bartolj

NOVO LASTOVIČJE GNEZDO

Pri nas smo imeli v hlevu dve lastovičji gnezdi. Eno gnezdo na levi strani hleva se je podrlo. Ko so imele lastovke v tem gnezdu majhne ptičke, jih je bilo šest. Ko so odrasli, so postali težji, in ker jih je bilo veliko, se je gnezdo odlomilo od stene. Še sreča, da so bili ptički že večji in so že leteli, da so lahko odleteli in si sami nabirali hrano. Potem sta ptiča na istem mestu naredila večje in močnejše gnezdo in imata sedaj štiri mladičke, ki vedno molijo svoje drobne kljunčke čez rob gnezda. Ker so vedno lačni, jim tudi jaz večkrat vržem kakšno pšenično zrno.

Toni Cugelj

S SESTRO SVA NAŠLA LASTOVIČJE GNEZDO

Ko sva s sestro na podu pobirala jajca, sem jaz zagledal gnezdo. Pogledala sva, če je kaj notri. Bilo so mlade lastovičke. Priletela sta samec in samica in lastovičkam dala jesti. Vsi mladički so odpirali kljunčke in ščebetali. Potem sta šla spet po hrano. Drugi dan sva jih šla s sestro spet gledat in so spet ščebetali. Ko so lastovičke zrasle, so odletele.

Stane Grm

NOVO LASTOVIČJE GNEZDECE V NAŠEM HLEVU

V naši vasi imamo dovolj lastovic. Pri nas imajo šest gnezd. Včasih po nesreči kakšna mlada lastovica pade tudi iz gnezda. Nekega dne je neka lastovica priletela v hlev in za njo še samec. Kmalu zatem sta začela graditi gnezdo. Ko so bile v njem že mlade lastovičke, je mama rekla, da je to koristno, da so v hlevu, ker lovijo muhe. Lansko leto je na podu eno gnezdo padlo, a lastovičke so na srečo ravno začele odletavati. Na tistem mestu so lastovice spet zgradile gnezdo.

Franči Medved

PRI NAS IMAMO LASTOVICE RADI

Zgodaj spomladi priletijo v naš hlev lastovice. Vsako leto malo popravijo gnezdo. Pri nas ne podiramo lastovičjih gnezd, ker imamo lastovke vsi radi. Gnezdo imajo v kotu ob zidu. Vsako leto imajo do pet mladičev. Ko mladički odrastejo, odletijo.

Franci Startč

TUDI PRI SOSEDU DOMUJEJO LASTOVKE

Jaz nosim bližnjemu sosеду klepat koso. On ima tudi kozolec in na njem je lastovičje gnezdo.

Ko je stric nekega dne klepal koso, sem jaz opazoval lastovke. Najprej je letela samička iz gnezda in se čez nekaj časa vrnila s kakšno žuželko za mladiče. Ko je mamica priletela, je to hitro ponovil še samec. Tako sta se ves čas menjavala. Čez nekaj časa je stric rekel, da je kosa že sklepana. Šel sem domov, čeprav bi najraje še kar opazoval srečno družino. Čez nekaj mesecev, ko sem sosedu spet nesel klepat koso, sem pogledal na kozolec, da bi videl lastovke, a jih ni bilo več.

Rajko Uhan

LASTOVICE NA NAŠEM BALKONU

Na naši hiši delajo lastovice gnezdo pod zgornjim balkonom, blizu vrat, kjer gremo na balkon. Gnezdo je kar veliko. Mami mi je povedala, da so te naše lastovice najbrž mestne ptice, ker nočejo v hlev. Vsak dan grem na balkon in sedem ter jih gledam. Naredijo nam tudi malo nesnage na balkonu, ampak tisto blato pometem in nisem preveč jezna. Mami je rekla, naj dam spodaj časopis pa mi ne bo treba pometati. Gnezda ne bom nikoli podrla, ker potem jih več ne bo na našo hišo in ne bom mogla več gledati tako lepih in prisrčnih živalic, kot so lastovke.

Damjana Breznikar

LASTOVICE SO NAŠLE DOM PRI MOJIH STARIH STARŠIH

Ko sem bila še majhna, sem bila na počitnicah pri stari mami na Gradišču, kjer je prej živela moja mamica. Pri moji stari mami imajo tudi hlev. Tisti večer, ko sva šli z mami v hlev, mi je pokazala gnezdo lastovic. Bile so še majhne, komaj so se zvalile. Imeli so jih še pod streho, kjer hranijo živino.

Ko sino živeli v Kamnju, kjer je bil doma moj ati, in sva šli z mamico obešat perilo, sem videla lastovice, kako so plesale svoj ples. Videla sem jih kar precej od blizu. Takrat sem si zapomnila, da imajo lastovice rep v obliki škarjic.

Jasmina Gorenc

LASTOVICE PRED ZAPRTIMI VRATI

Zjutraj grem v šolo tudi mimo Jakijeve hiše in hleva. Vsako pomlad so se tudi pri njih nastanile lastovice. Tako sem jih lahko opazovala vsak dan, ko sem šla mimo te hiše. Zjutraj so mi najprej napovedale vreme. Če so letale visoko, je pomenilo, da bo lepo vreme, če pa so letale nizko, je pomenilo, da bo vreme slabo. Ta napoved se je največkrat uresničila. Opazovala sem jih, kako so letale iz hleva ter spet nazaj. Lansko leto, ko je bil gospodar te hiše še živ, so bila hlevska vrata vedno dovolj na široko odprta, da so lastovke lahko letale iz hleva ter nazaj. Sedaj, ko pa ta stric ne živi več, vrata niso več tako odprta kot druga leta ampak tesno zaprta. Ko so lastovke letos spomladi priletele z juga, niso več našle odprtih vrat. Kar verjeti niso mogle, da niso več dobrodošle in so se zaletavale v vrata ter jih obletavale. Lastovice so se mi kar zasmilile, zato sem jim hotela zjutraj na poti v šolo vsaj malo odpreti vrata, a si nisem upala. Sedaj v hlevu ni več živine, ki je bila tam dolga leta. Hlev je prazen.

Iz tega sem se naučila, da lastovice tudi potrebujejo človeka in da iščejo njegovo bližino.

Mateja Gorenc

UBOGA LASTOVKA

Pri nas imamo lastovke v hlevu. Nekega dne sem jih opazovala in si želela, da bi ena priletela dol na mojo roko. In res je priletela na tla. Vzela sem jo v roko. Nekaj časa sem jo božala. Imela je gladko perje. Nesla sem jo pokazat mami in atku. Potem sem jo spustila, ker se mi je zdelo, da je že nerada v moji roki. Ta lastovka je nekaj časa preletavala v moji bližini in se kar ni mogla visoko dvigniti. Drugi dan je pristala na cesti. Pripeljal je avtomobil in jo povozil. Hitro sem tekla k mami in sem ji povedala. Mami jo je dala na lopato in je rekla, naj jo pokopljem. Najprej sem šla nabrat cvetlice. Z žalostjo sem se poslovila od te lastovke.

Andreja Lampret

REŠILI SMO LASTOVKE

Nekega dne je v žleb naše hiše priletela lastovica. Bila je boječa. Čez nekaj časa je v žleb nosila travne bilke in je naredila gnezdo. Zelo sem bila vesela, saj lastovica prinaša srečo družini, kjer se naseli. Nekega dne pa je zelo deževalo. Ko sem šla pogledat, če je že kaj prenehalo, sem videla nekaj groznega. Na tleh je bilo lastovičje gnezdo. Ko sem atku to rekla, ga je šel pobrat in ga je dal na suho mesto. Ati je to z veseljem naredil. Ker imamo v naši družini vsi radi lastovke, bodo pri nas vedno dobrodošle.

Tanja Okoren

LASTOVIČKE SO MI ZAPELE

Pri nas nimamo kmetije, zato ni lastovk. Blizu naše hiše živi stara mama in sorodniki, ki imajo kmetijo in lastovke. Gnezdo so si naredile v hlevu. Stric mi je potihem pokazal mladičke, da se ne bi prestrašili. Lastovke so koristne, saj prinesejo pomlad in v hlevih love nadležne muhe. Pojejo mi:

Me smo lastovičke vesele.
Z juga smo priletele
in si gnezdo naredile,
da mladičke bi zvalile.

Katja Podlogar

SREČANJE Z LASTOVICO

Nekega dne, ko sem stopila v hlev, sem zagledala lastovice. Bila sem zelo vesela, ker so spet prišle v naš hlev. Sedla sem na hlevski stolček in jih opazovala. Samčka sem prepoznala po velikosti in debelosti. Samičke so bolj šibke kot samci. Samec je nosil slamice in blato, samička pa je popravljala lansko gnezdo. Ko sta gnezdo popravila, sta skupaj sedla na drobno železno palico, ki jima jo je lansko leto oči napravil. Skupaj sta pela lepo zaljubljeno pesem, ki mi je bila zelo všeč. Vsak dan rada opazujem lastovice.

Poldka Starič

LASTOVICE SO SE MI POSMEHOVALE

Pri stari mami v Selcah pri Dobrniču imajo v hlevu lastovice. Te lastovice se že veliko let vračajo v staro gnezdo. Naredile pa so tudi nova gnezda. Zelo dobro sta vidni gnezdi v kotu in na stropu, manj vidni pa sta gnezdi za starima lučema. V hlevu je tudi okno, ki je skoraj vedno odprto, da lahko letajo lastovke ven in noter. Kadar gre mama molst krave in prižge luč, se lastovke velikokrat ustrašijo. Enkrat mi je mama dovolila, da sem molzla. Sedla sem na trinožni stolček in začela molsti. Toda ni in ni hotelo priteči. Vsa jezna sem pogledala, kje so lastovice. One pa, kot da bi bile naročene, so stale na gnezdih ter me gledale in odpirale kljune, kot bi se mi smejale.

Martina Tratar

LASTOVICA, DOBRA MATI

S sosedovo Tjašo sva se igrali z žogo. Prišel je tudi Jošt in potem smo se skupaj igrali. Šli smo v prostor pred hlevom. Jošt je zagledal gnezdo in vrgel proti njemu žogo. Najprej nismo vedeli, od katere ptice je, a ko je priletela lastovka, smo se spomnili, da je gnezdo lastovičje. Pristavili smo lestev in ga šli pogledat od blizu. Notri je bilo eno jajčece. Jošt ga je mislil vzeti iz gnezda, pa sva ga s Tjašo posvarili, naj ga ne vzame. Potem je priletela lastovka in Jošta kavsnila s kljunom v roko. Jošt se je precej ustrašil in je padel z lestve. Na srečo ni bilo z njim nič narobe. Vendar vseeno mislim, da je imela lastovka prav, saj se je zbala za svojega bodočega mladička.

Renata Tratar

SINICA

Ali poznate ptičko siničko? Majhna je kot vrabček, ogrinja jo rumenkasto in zelenkasto perje kot plašček iz svile. Okoli vratu in po prsih pa je temna, kakor da si je zavezala črno rutico. Tako in podobno sem bral o nji v knjigah. In še, da se spomladi prva oglašča v grmovju: "Cicifuj, cicifuj!"

Kaj bi z opisom v knjigi - rajši si jo oglejte živo v naravi! Ni je tako težko srečati. A ne pozdravite je s kamenjem in krepelci! Že meni v veselje, zakaj jaz imam rad ptice. Toda ljube so mi le v grmovju in na drevju, pod nebom in soncem. Ne maram zaprtih v kletki. Smilijo se mi.

Mislite si, kako bi bilo meni in vam, če bi nas kdo zapril med rešetke. Tri korake sem, tri korake tja, vedno na istem mestu, zunaj pa svoboda in sonce. Minil bi vas smeh, ne bi več brali lepih zgodb, tudi jaz bi jih več ne pisal. Prav tako je tudi ujetim pticam. Ne pojejo več, nekatere tudi ne jedo in ne pijejo. Žalostno povešajo glavice in slednjič poginejo.

Da povem po resnici, ko sem bil še majhen, sem storil nekatero nerodnost. Pretaknil sem vsak grm, plezal na visoka drevesa, vtaknil nos v vsako lisičjo jamo ali jazbino. Raztrgal sem prtenic nič koliko, zmeraj sem bil opraskan po rokah in

nogah. Iztaknil sem marsikaj, kar je bilo dobro skrito, a nikoli nisem razdiral ptičjih gnezd. Oče, mati, ded in babica so mi ostro prepovedali. Da sem storil kaj takega, bi mi pomerili hlače in navili uro. Saj uganete, kako.

Pa je bil naš sadovnjak vendar poln vseh vrst ptic. Huda izkušnja zame in za našega muca. Če je naš muc ujel miško, ga je babica glasno pohvalila in ga nagradila z žlico mleka. Da si je drznil prinesiti ptico, bi zapela šiba. Večkrat sem ga videl, kako so se mu od poželenja tresli brki, ko je opazil kako ptico v travi ali na nizki veji. Pa se je premagal. Šibe, ki jo je poznal iz izkušnje, se je muc prav tako bal kot jaz.

Nekoč se je zgodilo, da sem živo ptico držal v rokah.

To je bilo tisto leto, ko je bila pri nas zelo huda zima. Okoli hiše je ležal debel sneg, veter je zavijal in piskal, vse je škripalo od mraza. Niti nosu si nisem upal pomoliti skozi vrata, nikar da bi šel v šolo.

France Bevk

DOŽIVLJAJ Z ŽIVALJO

Nekega sončnega dne sem zagledala lepega metulja. Odločila sem se, da ga bom ulovila. Metulj je sedel na cvet. V hišo sem odšla po robec. Kmalu sem se vrnila in ugotovila, da je metulj še vedno tam. Ko sem se mu približala, me je začutil in odletel. Pristal je na roži, ki je bila nedaleč stran. Spet sem se potihoma splazila k njemu. Skoraj bi ga bila ujela, pa mi je spet pobegnil. Tekla sem za njim, a sem kmalu odnehala, ker sem padla. Spet je pristal. Tokrat malo bliže. Šele zdaj sem ga ujela, a sem ga kmalu spustila, ker je bil prelep za ujetnika. Ime sem mu dala Hitri, ker je bil res hiter. Nikomur nisem povedala zanj.

Žal mi je, ker ga nič več ne vidim, a spominjam se ga rada.

Renata Tratar

FAZANI NA OBISKU

Nekega dne, ko sem šla iz trgovine, sem zaslišala neko cviljenje. Odložila sem vrečko in šla pogledat, kaj to cvili. Bili so fazančki. Sedem jih je bilo mladih, poleg njih pa je stala še mati fazanka. Ko sem šla domov, so ves čas hodili samo za mano. Mamici sem ob prihodu domov povedala, da so blizu naše hiše pisani fazančki. Mamica je rekla, naj se grem z njimi malo igrat. Šla sem ven pogledat, kje so. Še vedno so stali tam. Tekala sem po travniku, oni pa za mano. Lovili smo se okoli drevesa. Ker sem bila utrujena, sem se ustavila. Tudi fazani so se ustavili. Šla sem po žogo. Vrgla sem jo na travnik. Fazani so tekli za njo, da bi jo ujeli. Kmalu je bil večer, zato sem morala v hišo. Ta dan sem si še posebej zapomnila, saj takega obiska nisem imela še nikoli.

Tanja Okoren

SREČANJE Z ZAJČKI

Mi imamo vinograd in nad vinogradom živi moja prijateljica. Večkrat, kadar gremo v vinograd, se skupaj igrava. Najraje se igram okoli zajčnika.

Nekega dne sva zajčnik odprli in vsi zajčki so prišli drug za drugim k meni. Čeprav me niso še nikoli videli, se me niso nič bali. Prijateljica Helena jih je klicala k sebi, kajti imela je hrano zanje. A zajčki so se motovilili, prekopicavali ter lovili le okoli mojih rok. Zato je dala hrano meni, in ko sem jim jo dala, so vsi jedli. Helena je bila najbrž malo nevoščljiva, a rekla ni nič, samo začudeno je gledala. Čez nekaj časa, ko so zajčki deteljo pojedli, je Miki hotel skočiti iz zajčnika, a sem mu preprečila. Miki je bil še majhen kot miška in radoveden zajček. Ker pa je bil Miki prvi pri meni in pisan, ga imam še sedaj pred očmi. Dobro vidim njegov repek, ki je migal kot vrtavka. Pri prijateljici imajo še sedaj tega zajčka, a ker je zapadel sneg, ne gremo več v vinograd in zato ga že dolgo nisem videla.

Milka Kregelj

SANKANJE S PSIČKOM PIKIJEM

Veliko veselja doživljam s svojim psičkom Pikijem. Star je tri leta in je majhne rasti.

Najbolj se spominjam tistega dogodka, ko je zapadel sneg in sem Pikija vpregel v sani. Vlekel jih je kakih osemsto metrov v eno smer. Za nagrado sem ga vzel na vzpetini v naročje in sva se peljala navzdol. To sva nekajkrat ponovila. Ko pa je bil Piki že pošteno zmučen, sva se odpravila domov, vendar sem tokrat sani vlekel jaz. Doma ga je čakal topel obrok hrane. Ko je to pospravil, je nekaj ur mirno ležal v svoji utici. Moj mali Piki mi je tisti dan dokazal, da je zelo močan. Drug drugemu pa sva dokazala, da sva si dobra prijatelja.

Rajko Uhan

RAD DRESIRAM PSA

Vsak drug dan greva s psom na travnik pod našim vrtom. Na travniku ga dresiram. Benu ukažem: "Sedi!" Ben sede. Ko to stori, ga nagradim s pasjim bonbonom. Pasji bonbon je sestavljen iz različnih vitaminov, ki so psu všeč. Ko Bena pokličem, pride k meni, sede predme in čaka na pohvalo. Pohvala je to, da ga pobožam po glavi, a Ben me zadovoljno gleda. Ko vse vaje ponoviva, greva na teraso, kjer ga skrtačim. Ben miruje, ker mu je to všeč. Čaka ga še sprehod in potem ga privežem k utici. Tako svojega Bena razvedrim vsak dan ali vsaj vsak drug dan.

Marko Brcar

LAČNO MOKER DAN ZA NAŠEGA KASTORJA

Nekega nedeljskega popoldneva sem svojemu ovčarskemu psu nesel kosilo, a ga ni hotel pojesti.

Poklicali smo suhega mačka, ki se je rad potepal okoli naše hiše: "Piki, Piki!" Muc je takoj pritekkel. Kastor je postal jezen, ker že tako ne mara gostov, še posebno zato, ker je videl, da bo dobil njegovo kosilo muc. Kastor se je zagnal čez ograjo, narav-

nost proti mucu. Muc je tekel, kar so ga nesle noge, se spotikal, prevračal, samo da bi ušel psu. Ker je preveč hitro tekel, ni mogel speljati ostrega ovinka in zaneslo ga je v pótok. Kastor, ki je tekel za njim, ni opazil, kam teče, in padel je na muca. Muc je šel iz vode in se izgubil med gostim grmičevjem, ki je raslo ob potoku. Kastor se je ves moker skobacal iz vode. V tistem času pa je mami vrgla kosilo na kompost. Kastor je najbrž spoznal, da bi bilo bolje kosilo pustiti mucu kot pa biti moker. Opazil sem, da je komaj čakal večerjo. Kako mu je teknila!

Daniel Škarja

JAHAM KOBILLO

To je bilo tisto nedeljo, ko je prišel k nam moj bratranec. Dedka sva vprašala, če gre lahko Ketu ven. Keti je naša kobila. Zaželela sem si, da bi jo jahala. Bratranec Franci je Keti vodil, da sem se jaz pri jahanju varno počutila. Sprva se je naju bala, kasneje pa je dovolila, da sem zlezla na njen hrbet. Ker nisem imela sedla, jahanje ni bilo preveč udobno. Ati mi je takrat obljubil, da mi bo kupil sedlo. Tisto kobilo smo prodali. Zdaj lahko jaham kako drugo kobilo, a Keti je bila najbolj prijazna.

Slavi Kuselj

NAKOMATALA SEM KOBILLO CVETO

Nekega dne sva se z očijem pregovarjala o tem, če bi jaz lahko nakomatata kobilo. Jaz sem trdila, da bi jo lahko, toda on se mi je smejal. Brez besed sem odšla. Vzela sem komat in ga nesla do kobile. Tukaj pa se je ustavilo. Ker sem bila premajhna, kobile nisem mogla nakomatati. Bila pa sem vztrajna. Vzela sem hlevski stolček, stopila nanj in dala komat na kobilo. Ko sem vse do konca opravila, sem tekla vsa vesela povedat očetu. Moji kobili, ki sem jo nakomatata, je ime Cveta. Imam jo najraje od vseh živali.

Poldka Starič

SEDELA SEM NA KONJU - BELEM KOT SNEG

Nekega dne smo se naša družina in sosed Lado odpeljali v njegov rojstni kraj. Povedal nam je, da imajo tam tudi male bele konjičke. Šli smo k družini s konjički. Zelo lepo so nas sprejeli. Stric Jože, ki je imel bele konjičke, je šel v hlev, da bi jih nama s sestro pokazal. Zaklical je: "Poni!" - tako je bilo konjičku ime. Ko sem ga videla, je bil čisto drugačen, kot sem si ga predstavljala. Bil je bel kot sneg. Takoj sem si zaželela, da bi nanj sedla. Želja bi se mi lahko uresničila, a ker me konj ni poznal, mi ni pustil, da bi sedla nanj. Teta se je spomnila, da bi mu lahko dala najboljšo jed - sladkorčke v kockah, da bi ga pridobila. Najprej sva se malo bala drug drugega. Ko je pojedel sladkorček, sem z lahkoto sedla nanj. Kakšen užitek! Mislila sem, da sem na najlepšem konju na svetu. Na konju sem tudi slikana. Potem je sedla nanj še sestra Tina. Ko smo se vračali, sem mislila, da sem še vedno na konju.

Lidija Medved

POZDRAVLJENO, ZELENO DREVO

OB OSAMOSVOJITVI SLOVENIJE SEM POSADIL LIPO

Nekaj dni po osamosvojitvi Slovenije smo kupili v drevesnici v Celju majhno lipo. Ko smo se peljali proti domu, sem komaj čakal, da pridemo domov, ker mi je ati obljubil, da bom lahko jaz posadil lipo in jo tudi negoval. Ko smo prišli domov, sem stekel v hišo in se preoblekel. Potem sem šel ven in iz prtljažnika počasi vzel lipo, da se ne bi zlomila. Nato sem jo nesel na mesto, kamor smo jo namenili posaditi. Nato sem stekel še po rovnico, s katero sem skopal veliko jamo. Zelo pa sem bil jezen, ker se mi je jama zasipala. Šel sem po brata Tomaža, da mi je držal lipo lepo pokonci v jami, ker drugače bi se koreninice zlomile. Potem sem jamo zasul. Nato sva šla z bratom povedat mami in atiji, da sva že posadila lipo. Ati pa je šel pogledat, če sva jo zares. Opozoril naju je, da jo morava vsak dan zalivati, dokler se ne bo prijela. Lipa se je prijela in zdaj, leto od osamosvojitve, bo kmalu večja od mene.

Marko Brcar

NAŠA LIPA

Pred našo hišo raste lipo. Lipove cvetove nabiramo in jih imamo za čaj. Ta čaj je meni všeč. Ker ima lipo močne in dolge korenine, je uničila že veliko asfalta, ker ga vzdigne. Ampak vseeno se ne moremo odločiti, da bi lipo podrli. Potem bi bilo pred našo hišo preveč prazno. Ati lipi le obžaluje veje, ker se razraščajo preveč do hiše. Na lipo se skrivajo tudi mački, da jih psi ne dosežejo. Jaz včasih prislonim nanjo tudi kolo. Kadar je vroče sonce, nam lipo dela senco, kadar pa dežuje, pod njeno košato streho zlepa ni mokro.

Rajko Uhan

SPOMIN NA LIPO

Pred hišo moje stare mame, kjer smo prej živeli, raste velika lipa. Nekega dne je ati odšel v gozd in je odsekal dva debelejša hloda. Doma pa smo imeli mizo in desko za sedenje. Potem je ati postavil štiri stebričke za mizo in dva za klop. Ko je bila miza narejena, smo takoj sedli in preizkusili, če je dobro. Naslednji dan pa smo pod lipo že jedli južino. Pod lipo smo se hodili tudi hladit. Včasih sva se šla z bratcem Denisom pri mizi igrat Človek, ne jezi se ali Domino. Čez eno leto pa je bila toča in je mizo čisto razbila. V njej so zdaj luknje. Klop pa je še kar trdna in rada sedem nanjo, če gremo obiskat staro mamo.

Jasmina Gorec

NABIRANJE KOSTANJA ZA ZDRAVILO

Lani sem nabirala divji kostanj za eno teto, ker je že stara in težko hodi. Rekla mi je, da si bo iz njega napravila mazilo za noge, da je ne bodo več tako bolele. Vzela sem vrečko in najprej nabirala kostanj po tleh, ko pa ga je na tleh zmanjkalo, sem prijela vejo in jo majala. Kostanji so z ježicami padali na tla. Eden mi je padel celo na glavo. Ker ježice zelo bodejo, sem si pomagala z nogami, da sem dobila kostanj iz njih. Ko jih ni bilo več nizko na drevesu, sem šla pogledat še k potoku, ki teče pod kostanjem. Bilo jih je veliko, vendar so bili v vodi. Ko sem šla k vodi, sem se prijela veje. Veja pa se je odlomila, jaz pa sem se peljala do vode po zadnji plati. Ko sem jih tudi tam pobrala, sem šla še k enemu kostanju, ki je manjši. Vzela sem nožek in splezala na drevo. Kostanjeve ježice sem odrezala in padale so na tla. Zdelo se mi je, da je drevo kar žalostno, ker mu pobiram plodove.

Vesna Lukek

BILO MI JE HUDO, KER JE STRIC PODIRAL DREVESA

V naši vasi raste veliko dreves in tudi dva gozdova imamo. Nekega sončnega dne je stric podiral drevesa. Sedela sem v travi in ga gledala. Bilo mi je hudo pri srcu. Ko so drevesa padala, se mi je zdelo, da prosijo, naj stric tega ne počne več. Drevesa so se mi zdela kot nemočna bitja, stric pa je bil zame kot zver. Ko sem se spomnila, da drevesa čistijo zrak, mi je bilo še bolj hudo. Ko se mi je zdelo, da je stric že dovolj podrl, sem šla k njemu in mu povedala svoje. On pa je rekel, da nekaj dreves okolje že ne bo pogrešalo, jaz pa sem si mislila čisto nekaj drugega. Razjezila sem se, ker ni hotel nehati, in odšla domov. Še zdaj mi je hudo in mi gre včasih kar na jok, ko se spomnim tega dogodka. Res je grdo od ljudi, ker ne mislijo na čist zrak, ko podirajo drevesa.

Renata Tratar

LES DREVES ZA DRVA

Gledala sem, ko je ati podiral drevesa za drva. Ko so bila podrta, jih je ati oklestil. Potem sva jih naložila na prikolico in ati jih je odpeljal domov. Doma sva jih zložila na tla. Ati jih je sežagal, jaz pa sem mu jih pomagala držati. Ko jih je sežagal, sem jih začela sekati. To sem delala dolgo časa. Ko sem vse ssekala, me je ati pohvalil. Potem sem jih začela zlagati v drvarnico. Bilo jih je kar veliko.

Alenka Zaplatar

KDO BO HITREJE RASEL

Ko je lani prinesel oči iz službe nekaj v polivinilu, me je "matral firbec", kaj je to.

Ko se je nagibalo proti večeru, mi je ati pokazal. Bili sta dve drevesci: jablana in hruška. Rekel je, da ju bova posadila. Skopala sva dve jami in vanju posadila drevesi. Ogledal sem si ju

malo bolj od blizu in ugotovil, da sem tako velik kot mlada jablana. Oči je rekel, da bo videl, kdo bo čez nekaj let večji. Sedaj me drevo prehiteva. Jaz pa jem in se le redim, namesto da bi rasel. Sedaj si z želejem delam visoko frizuro, da bi drevo vsaj dohitel, čeprav si želim, da bi ga prerasel.

Daniet Škarja

SAM SEM POŠKROPIL NAŠ SADOVNJAK

Nekega dne sva se z atijem zmenila, da bom lahko jaz škropil v sadovnjaku. Ati mi je dal strup za škropivo in mi je povedal, kako naj ga zredčim z vodo. Šel sem po škropilnico in natočil vodo v sod. Rastopino sem natočil v škropilnico. Še prej sem dal v sod z vodo en lonček škropiva. Prižgal sem škropilnico in šel škropit. Poškropil sem ves naš sadovnjak. Ko sem vse poškropil, sem pomil sod in škropilnico in delo je bilo končano. Bil sem zadovoljen, ker mi je ati zaupal tako zahtevno delo.

Marjan Bartolj

RADA POMAGAM PRI CEPLJENJU SADNEGA DREVJA

Ko drevešček primerno zraste, ga je treba cepiti. Moj dedek zna cepiti sadno drevje. Jaz mu pri tem pomagam. Eno drevo sem že sama cepila, pa se je žal posušilo. Z dedkom najprej pripraviva cepiče, cepilno smolo in cepilni nož. Dedek najprej zareže zarezo v lupino in potakne cepič. Potem namaže s smolo in ovije z rafijo. Dedku zato pomagam, ker bi se tudi sama rada naučila cepiti sadno drevje.

Slavi Kuselj

PRECEPILI SMO SADNO DREVO

Nekega dne je k nam prišel nekdanji očijev sodelavec, da bi precepil sadno drevo - jablano. Morala sem odlomiti dve vejici od tistega drevesa, s katerega smo tisti dan precepili cepiče na drugo drevo. Prinesla sem še glino, polivinilasto vrečko in vrvico. Na onem drugem drevesu smo morali odžagati eno debelo vejo in dve drobni. Vejo smo namazali z glino in vanjo zataknili tisti dve vejici. Čez glino smo dali polivinil in vse to zavezali z vrvjo. Tudi na drugi strani, kjer smo odžagali dve veji, smo namazali z glino, da ne bi steklo ven preveč drevesnega soka. Mislila sem, da se ne bo prijelo. Pa se je in je zdaj poganjek lepo zelen. Pričakujem, da bo zdaj to drevo rodilo dve vrsti jabolk.

Poldka Starič

JABLANA BO RODILA RAZLIČNE SORTE JABOLK

Proti večeru je prišel k nam stric, da bi nam pokazal, kako se cepijo drevesa. Ta drevesa so bili divjaki. Ker niso bila še cepljena, niso obrodila jabolk. Najprej je odrezal drevo samo na vrhu, tako da je raslo kakor palica. S seboj pa je prinesel cepiče, da bi jih dal v zarezo odrezane vejice. V zarezo pri prvem drevesu je dal dva cepiča. A takrat je bila ura že šest in mamica mi je rekla, da moram nesti mleko v mlekarno. Težko sem se ločila od strica, ki je cepil. Hitela sem, da sem čimprej prišla domov in spet gledala. Takrat so cepili že drugo drevo. A ta divjak je bil debelejši in stric je dal v zarezo kar štiri cepiče. V drugo drevo je dal tri cepiče iste vrste jabolka, četrti cepič pa je bil druge sorte. Smejala sem se, ker nisem še nikoli slišala ali pa videla, da bi na eni jablani rodile različne sorte. Pa še to je rekel stric, da bodo ena jabolka prej dozorela, druga pa kasneje.

Radovedna sem, če se je stricu to cepljenje posrečilo.

Darja Gričar

SADIL SEM JABLANE

Neko soboto je ati kupil na sejmu enaindvajset sadik jablan. Za vsako jablano smo skopali jamo, potem sva drevesce z atijem posadila na rahlo prst, okoli nametala gnoja in gnoj prekrila z zemljo. Dve jablani sem posadil čisto sam. Moral sem biti previden, da nisem nametal gnoja na korenine. Ko smo jablane posadili, smo jih morali zaliti. Vse jablane so se prijele. Ker sem sam sodeloval pri sajenju, bom z veseljem pričakoval, kdaj bodo rodile. Čez nekaj let bomo morali okoli jablan spet odkopati zemljo in jim nametati gnoja, da bodo lepše rasle in bolje rodile.

Toni Cugelj

OBREZOVAL IN OBŽAGOVAL SEM SADNA DREVESA

Sadna drevesa je treba spomladi obrezati in jim požagati suhe veje, da so potem lepša. Obrezovanje dreves in še posebno žaganje suhih vej je kar težko delo. Imeti moraš škarje za les in žago. Tudi plezati je treba znati. Ker jaz znam, sem šel na drevo in ga začel žagati in obrezovati suhe vejice. Delal sem počasi in previdno, ker bi ob neprevidnosti lahko padel na tla in se kaj polomil. Požagal sem vse suhe vejice. Ko sem končal, sem jih zvelkel na prostor za drva. Ati je bil z mojim delom zadovoljen.

Jože Bartolj

SADITEV HRUŠKE

Bil je sončen dan, ko se je ati odločil, da bi posadil drevo. To drevo je bilo hruška. Najprej sva skopala jamo in vanjo položila mrežo, da ne bi drevesa poškodovali voluharji. Potem sva dala noter drevo in ga zasula z zemljo. Na vrh sva dala gnoj, da bo bolje raslo. Potem sva poklicala strica Edija, da je drevo poškopil. Opazoval sem ga pri delu.

Kadar bo ati spet sadil drevesa, mu bom vedno pomagal, ker je to lušno delo.

Gregor Jaklič

S HRUŠKE SEM DRAŽIL PSA

Pod hruško smo pripravili kole za fižol. Ko smo jih naredili, so drugi šli domov, jaz pa sem splezal na hruško in se skrila pod bršljan, s katerim je porasla. Potem sem poklical psa in ga vabil, naj pride na hruško. Pes je skočil, a ni mogel do mene. Z nogo sem se dotikal njegovega smrčka, a on me je zgrabil za hlače. Z drugo nogo sem odrinil njegovo glavo in je spustil hlače. Spet sem ga poklical, naj pride gor, a ni hotel poskusiti. Skakal je okoli hruške in lajal. Ko je mami slišala, da pes laja, sem moral iti takoj domov. Rekla mi je, da ne smem na tak način dražiti psa.

Stane Grm

PRESADIL SEM SLIVO

Nekega dne, ko sva z atkom klestila stara drevesa, sem videl mlad drevešček. Ko sem ga dobro pogledal, sem ugotovil, da je sliva. Poklical sem atka, in ko je tudi on pogledal, je rekel, da bova to slivo skopala in jo presadila. Ko sva se vrnila, sem skopal jamo, nanesel gnoj in dobro prst. Ko je bilo vse pripravljeno, sem posadil slivo in jo zalil. Ker je ozelenela in lepo cvetela, sem ugotovil, da se je prijela. Mislim, da bom še letos jedel slive z dreveščka, ki sem ga sam presadil.

Janez Bartolj

BRESKEV ZA ČEBELE IN ZAME

Pod vinogradom imamo posajene breskve. Vsako leto cvetijo. Čebele na cvetih nabirajo cvetni prah in jih oprahujejo. Ko breskve zorijo, se pripravimo za obiranje. Mami prinese košaro. Pri obiranju morava paziti na vejice, da jih ne polomiva, ker bi se vejica posušila. Ko so breskve obtrgane, jih nesem domov. Z mami jih opereva in jih zloživa v kozarce.

Čebele imajo na cvetih pašo spomladi, jaz pa jem breskve jeseni in kot sladico v zimskih dnevih.

Franci Kuselj

ZARADI PADCA S ČEŠNJE MI JE BILO LEPO

Neko popoldne sem šel k češnji in splezal gor. Kmalu sem padel s češnje. Zbolela me je leva noga. Na srečo je bil oče v bližini. Ugotovil je, da si noge nisem zlomil. Videl sem zvezdice in tudi ptički so mi čivkali okoli glave. Pogledal sem nogo, a ni bila nič krvava.

Bolela me je samo en teden. Mami mi je stregla, kot da sem v bolnišnici. Včasih si zaželim, da bi še enkrat padel z drevesa, ker mi je mami takrat tako stregla.

Lojze Prijatelj

NAŠO ČEŠNJO IMAM RADA V VSEH LETNIH ČASIH

Na Hrastnem imamo na hribčku zidanico. Okoli nje je veliko dreves. Meni je najljubša češnja, ki raste na tistem mestu, odkar se spominjam. To češnja imam zelo rada, saj se lahko na njej gugam in sedim.

Ko pridemo na Hrastno, zmeraj stečem k češnji in splezam nanjo. Večkrat na njej izvajam kakšne gimnastične vaje. Vajo večkrat ponovim, nato pa pokličem mami, da oceni izvedbo vaje. Ko tako kdaj visim na češnji, se mi odpre čudovit pogled daleč naokoli. Ta češnja je tako postala že kar moja prijateljica. Večkrat ji pojem kakšno pesem in takrat se mi zdi, da njeni listi valovijo in se premikajo v taktu pesmi.

Češnja je zelo radodarna. Poleti so njene krošnje polne rdečih češenj. Te češnje se mi zdijo najboljše. V jeseni je krošnja kot raznobarven šopek jesenskega listja. Pozimi pa je češnja žalostna brez svojih lepih listov, a ne za dolgo, saj pride kmalu pomlad z listi, brstiči in s cvetovi.

Mateja Gorenc

ČEŠNJE SO NAJBOLJŠE, ČE JIH ZOBLJEŠ Z DREVESA

Nekega dne je prišel stric in nas je povabil na češnjo zobat češnje. Ati mi je rekel, da bomo prišli. Drugi dan smo res šli. Šli smo s stricem, ki nam je pokazal češnjo. Začudil sem se, ker je bila zelo polna. Cedile so se mi sline in sem začel češnje kar takoj trgati in jesti. Spodaj niso bile preveč sladke, zato sem splezal proti vrhu. Med plezanjem mi je spodrsnilo in skoraj bi padel. Ujel sem se na veji. Res sem imel srečo, da nisem padel na tla. Plezal sem naprej po veji in prišel do najbolj slastnih češenj na koncu veje. Začel sem jih jesti. Koščice sem metal kar na tla. Tudi zato je najbolje zobati češnje kar na drevesu, ker ni treba misliti, kam boš metal koščice. Ko sem se češenj najedel, sem jih nabral še za domov. Stricu sem se zahvalil, ker je dovolil, da smo lahko šli na češnjo. Naslednji dan sem se spomnil, kako bi lahko padel, ampak dobrih češenj z drevesa se bom pa še večkrat spomnil.

Janez Bartolj

PRI VRBI SE RADA IGRAM

Še kar blizu naše hiše raste stara vrba. Samo malo po cesti gremo in smo že pri njej. Otroci se tam radi skrivamo in okoli nje lovimo. Skrijemo se v njeno votlo deblo. Ko pa pride tisti, ki lovi, ga prestrašimo. Največkrat se pri vrbi igrava z Urško. Ona hodi za menoj okrog vrbe. Včasih se hitro obrne in jaz se ustrašim. Včasih, ko se z Urško igrava šolo, imava pri vrbi naravoslovni dan in blizu vrbe nabirava rože. Videti je, da je vrba že stara, ker je votla. Zeleni pa še vedno.

Damjana Breznikar

VRBA - GRAD ZA ČUDNO IGRO

Ob naši hiši raste stara in zelo mogočna vrba. Ko pridejo sorodniki, se otroci igramo na njej. Ponekod smo posekali veje, da smo si uredili prostor za sedenje. Pri igri je vrba grad, ki ga

napadajo sovražniki. Sovražniki obkolijo vrbo, mi na vrbi pa se poskrijemo za veje, da nas ne opazijo. Jaz sem ponavadi kraljica in sedim na najbolj udobnem sedežu. Okoli vrbe je bezeg, ki zelo dobro skriva grad pred napadalci. Ker je moja sestra Manca še majhna in ne more na vrbo, sedi na klopci pod vrbo in nas opazuje pri čudni igri. Zame je ta igra na vrbi zelo lepa. Lahko bi vam veliko povedala o tej igri, ki je polna domišljije. Posebno privlačna je ob poletni vročini, ko je pod vejami vrbe senca, ki nas hladi.

Katja Podlogar

KORISTNA BUKEV

Kadar prideta k nama z bratom bratranca, se gremo igrat ravbarje in žandarje. Razporedimo se tako, da sva velika dva skupaj, tamala pa skupaj. Najprej tamala dva bežita. Ko ju midva ujameva, ju zapreva za nekaj časa v garažo. Nato se zamenjamo, da midva beživa, a onadva naju lovita. Ko se upehava, se skrijeva, a nato skrivaj odhitiva k bukvi, ki je pri cesti. Na hitro splezava na to bukev, a onadva ne moreta za nama. Midva se spočijeva, a onadva stražita pod bukvijo, kdaj bova prišla dol. Midva pa splezava na vrh bukve. Vrha bukve pa se dotika hrast in po tem hrastu greva dol in zbeživa.

Bošjan Šega

GUGALNICA POD KOŠATO LIPO

Nekega dne smo se v naši vasi spomnili, da bi pod košato lipo napravili gugalnico. Ko smo to storili, smo se začeli z veseljem guncati. Tekmovali smo tudi, kdo se bo zaguncal najbolj daleč. Ker sem jaz najstarejša, sem se seveda pognala največ. Ta gugalnica je namenjena za vse otroke in tudi kdo od starejših se včasih zagunca na njej, saj je dovolj močna. Malo smo se tudi pohecali, če bi se hotel kdo iti guncat od drugod, da bi pobirali vstopnino. Pod lipo je najbolj prijetno poleti, ko pod njo sonce ni vroče.

Andreja Lampret

SKRIVALIŠČE NA DREVESU

Nekega dne sva si z bratom Srečkom izmislila, da bi na kakšnem drevesu naredila skrivališče. Začela sva iskati primerno drevo in sva ga našla na sredi našega travnika. Ima tri debela in veliko krošnjo. Najprej sva po deblu naredila lestev. Ko sva prišla do vrha, sva začela delati skrivališče. Naredila sva tudi ograjo. Ko sva skrivališče naredila, sva si oddahnila in odšla domov. Naredila sva si tudi okenčke, skozi katere opazujeva okolico. Poleti z bratom v bližnjem potoku narediva tudi bazen, v katerem se kopava. Tja se pridejo kopat še drugi vaški otroci. Če se hočeva iti preobleč, se greva v najino skrivališče na drevo. Tam imava tudi majhno polico in vsak svoj prostor, da lahko sediva. To skrivališče imenujema z bratom kar koča. Všeč nama je, ker se gor lahko včasih tudi skrijeva mami in očetu.

Franci Medved

DREVO ZA SKRIVALIŠČE

Doma imamo velik sadovnjak. V njem raste okoli dvaindvajset jablan, dve češnji, tri hruške in trije mladi orehi pa še nekaj lešnikovih grmov. Najraje splezam na raneto, kot ji pravi mama. Zelo rada splezam nanjo, ker ima jeseni največ jabolk in je največja in najdebelejša jablana. Ko sem prvič splezala nanjo, nisem znala priti dol. Mami me je enkrat videla, zato mi je rekla, da sem opica in da bi morala iti v džunglo. Sestricama s te jablane tudi velikokrat nagajam, ko vadita gimnastiko. Nanju mečem jabolka in se jima smejem, ker ne moreta priti do mene. Enkrat se je zgodilo tako, da je sestra Tonči mislila, da je Tina vrgla jabolko vanjo. Ko sta se začeli prepirati, sem se začela smejati, ker nisem mogla več zadržati smeha. Tudi sestra Tina vadi plezanje na drevo, pa ji ne uspe. Meni pa uspe, kadar hočem.

Marička Berk

DREVO ZA DOMIŠLJIJSKE IGRE

Za našo hišo že dolgo stoji jablana. Midva s sestro Petro si predstavljava, da je to vesoljska ladja. Na drevesu imava določene različne veje, ki jih uporabljava za kontrolo te vesoljske ladje. Predstavljava si, da letiva na Mars. Ko pristaneva, greva z drevesa. Spodaj naju čaka marsovec. Ta marsovec je pes Miki. Ko prideva dol, tečeva, zato naju začne loviti in vedno greva s Petro vsak v svojo smer, da ne lovi obeh, ampak samo enega. Ponavadi gre najprej za Petro, vendar se ona kmalu utruji in spleza na drevo. Potem se spravi name. Dolgo se loviva, ko pa se utrudim, še jaz splezam na drevo - midva praviva na raketo - in s Petro odletiva na Zemljo. Na Zemlji pa naju čaka pes Miki. Ker ne tečeva, naju ne lovi. Zdaj ni več marsovec, ampak je samo pes Miki.

Tomaž Vrabec

JABLANA ZA ZABAVNE IGRE

Nekega sončnega dne me je prišla sosedova Karmen poklicat, če se grem z njo igrat. Šla sem. Najprej nisva vedeli, kaj bi se igrali. Nato sva se šli gugat na gugalnico, ki jo imajo sosedovi pred hišo. To drevo je jablana. Visoko je kakšnih osem metrov. Ima razkošno krošnjo in dolge veje. Poleti nam daje to drevo senco. Ko sva se s Karmen nagugali, pa nama je postalo dolgčas. Potem pa sem se jaz spomnila, da bi lahko igrali gumitvist. Najprej sva en konec gumitvista privezali za drevo, na drugem koncu pa ga je držala ena od naju. Na začetku ga je držala Karmen. Jaz sem skakala koka - kolo. To je igra, ko greš najprej od desne proti levi in nato od leve proti desni. Na koncu pa narediš še kolo. Ko sem bila jaz "fuč", pa je šla skakat Karmen. Gumitvist sva skakali toliko časa, dokler me mami ni poklicala domov.

Šla sem spat in še v postelji razmišljala, kako bi se midve s Karmen zabavali brez jablane.

Lidija Medved

JABLANA ZA RAZLIČNE IGRE

Pred našo hišo imamo jablano, na kateri se lahko gugam, se po njej skrivam in po njej plezam. Večkrat sem z nje že padla, pa se nisem udarila, saj jablana ni visoka. Včasih se s sestrico skrivava. Če miži ona, se ji hitro skrijem na jablano. Takrat me potem dolgo časa ne najde. Ali pa če se gremo otroci loviti, in če sestra lovi, hitro splezam na jablano. Ker pa je sestra manjša, ne more na drevo, zato skače pod jablano in se jezi name, zakaj ne pridem dol ali malo bliže, da bi me ujela.

Lidija Pajek

PADEL SEM Z DREVESA

Neko nedeljo sva z bratom plezala na drevo. Tekmovala sva, kdo bo prišel višje. Oba sva priplezala do vrha. Gor je že še šlo. Kaj pa dol? Počasi sem plezal dol. Stopil sem na drobno vejo, ki pa se je zlomila. Sploh nisem vedel, kdaj in kako sem padel. Tega sem se zavedal, ko sem se ujel na debelejši veji na hrbtu. Malo sem se obdrgnil, a ni bilo hudega. Še tisti dan sem v deblo zabil deščice tam, kjer je bilo potrebno za lažje plezanje. Na tisto drevo sem najraje plezal. Malo po tistem padcu pa so drevo podrli, ker je bilo že staro. Sedaj ni v bližini naše hiše več drevesa, ki bi imelo tako lepo razraščene veje in bi bilo tako primerno za plezanje. Zato sem bil kar užaljen, ker so drevo podrli.

Uroš Uhan

STRAH NA DREVESU

Ko je k nam prišel bratranec Mitja, sva se odločila, da greva plezat na staro jablano, ki ne stoji čisto pokonci, ampak je upognjena. Najprej je na jablano splezal Mitja. Trajalo je nekaj minut, da je prišel gor in rekel: "Hočeš, da skočim dol?" Jaz pa sem mu rekla: "Pa daj, če si upaš!" Res je skočil, nato pa sem jaz prišla na vrsto. Tudi pri meni je trajalo nekaj minut, da sem prišla gor. Nisem pa upala skočiti. Spraševala sem se: "Kaj zdaj,

ko ne upam skočiti z jablane?" Mitja pa je postajal razburjen, ker je moral čakati. Pripravljala sem se, pa mi ni in ni šlo. V nogah sem se vsa tresla. Krčila sem noge, mahala z rokami, pa si spet nisem upala skočiti. Mitja je rekel, da nima več veliko časa in da bi rad šel vsaj še enkrat na jablano. Kar naenkrat pa sem zamižala in: hop, skočila. Tako sem se rešila strahu. Mitja je ves presenečen vzkliknil: "Končno, končno!"

Maja Povše

TRI DREVESA, KI SO MI V VESELJE

Doma pred hišo imamo drevo, ki je zame telovadni pripomoček. V bližnjem gozdu pa raste tudi drevo za gugalnico in drevo za plezanje. Kadar se dolgočasim, se spomnim na jablano, telovadni pripomoček. Kot bi trenil, sem na njem. Tam je veja, na kateri se vrtim, gugam in po njej plezam. Včasih zataknem noge v rogovilo in se z rokami spustim na travo, potem pa spet gor pa dol.

Ko se utrudim, vzamem kol in grem v gozd. Tam je drevo - gugalnica. Splezam na vejo, se je oprimem, zasadim kol v zemljo in se z njim porivam. Kakšen užitek je to! Včasih me gleda muca. Kadar se zagugam tako, da se veja premakne, jo muca brž naskoči, toda kmalu se umakne, ker se boji, da je veja ne bi zadela. Ko grem dol, se veje primem z rokama, z nogama pa bingljam po zraku, dokler imam še kaj moči, potlej pa padem na noge, včasih pa tudi na zadnjo plat.

Rada grem tudi na drevo za plezanje. To drevo nam je naredilo otrokom pri vzpenjanju in spuščanju marsikatero prasko in luknjo na hlačah. Po vejah, ki jih ima, se lahko povzpneš kakšnih pet metrov nad zemljo, večji pa tudi na vrh. Manjši se zato ne morejo, ker drevesu na sredini manjka nekaj vej. Prav zato sem imela enkrat na tem drevesu boleč doživljaj. Ko sem prišla do sredine, sem hotela doseči še naslednjo vejo, da bi se povzpela na vrh. Ker sem bila premajhna, sem vejo naskakovala. Ko pa sem skočila skoraj do nje, mi je zmanjkalo tal pod nogami. Kar naenkrat pa me je zbolela zadnja plat, ker sem na njej pristala, seveda na tleh.

Martina Tratar

DREVO - ZA MAČJO PLEZALNO ŠOLO

Za potokom, ki teče mimo naše hiše, raste jablana in na njej se vsako leto učijo mladi mucki plezati.

Ko sem nekega dne ravno prišla iz hiše, sem zagledala našo muco Jagodo, ki je bila s svojimi mladički pod jablano. Prav vesela sem bila, da sem prišla ven takrat, ko je muca učila svoje mladičke plezanja. Najprej je sama muca splezala po deblu navzgor, potem pa je za sabo vabila mucke. V začetku se ni upal nihče od mladičkov poskusiti, a potem se je eden opogumil in za njim še vsi drugi. Ker so bili štirje, je bila na deblu kar gneča. To prvo vajo so dobro izvedli in nato je sledilo plezanje navzdol. To je bila že težja vaja in je sledilo kar precej časa, preden so vsi prišli dol. Ko pa so vsi prišli na travo, so se začeli veselo loviti. A to ni bilo za muco in jih je poklicala nazaj. Vajo so še enkrat ponovili in potem plezali še po vejah. Ko pa so že vsi obvladali plezanje, so legli v travo in zaspali.

Vesela sem bila, ker sem videla mačjo plezalno šolo na drevesu.

Milka Kregelj

HRUŠKA ZA ZAPIK

Otroci iz naše vasi se večkrat zberemo in se igramo razne igrice. Nekega dne smo se spomnili, da bi se lahko igrali skrivalnice. Našli smo že nekaj krajev, kamor bi se skrili, a najbolj težko je bilo najti zapik, ob katerem bi mižali. Nekje je bilo preblizu, nekje pa se je vse preveč videlo. Moj brat Stani je pogledal v hruško, ki stoji na sredi vasi, in rekel, da bi tam lahko imeli zapik. Zelo smo ga pohvalili, ker se nam je zdelo, da je našel pravega. Nekaj časa je bila tam oglasna deska. Ker nam to ni bilo všeč, smo rekli vaščanom, da jo bomo prestavili. Vaščani so se s tem strinjali. Nekega dne, ko smo se šli skrivat, sem morala ravno jaz mižati. Ker so bile hruške že zrele, mi je ena padla na glavo. Hudovala sem se na drevo in govorila, da ga ne bom niti enkrat več pogledala. Najprej so me prijatelji tolažili, potem pa

govorili, da mi je na glavo padla zato, da je nastala buška. Ker so me s tem spravili v dobro voljo, mi je drevo postalo kar všeč.

Večkrat se igramo pri hruški in zelo radi jo imamo tudi zato, ker nam daje jeseni sočne plodove. Vsako jutro, ko grem v šolo, ji po tihem zaželim dobro jutro in ji "nažmrknem". Želim si, da te hruške ne bi nikdar podrli. Otroci pravimo, da je to naše drevo.

Tanja Okoren

SPOŠTOVANA MENTORICA, DRAGE UČENKE, DRAGI UČENCI!

Prebrala sva gradivo za 2. številko Preprostih besed, v katerem ste predstavili svoj ustvarjalni odmev na nekatere pesmi in pripovedi iz berila POZDRAVLJENO, ZELENO DREVO. Naduse sva vesela, kaj vesela, navdušena sva nad vašimi prispevki in mentoričinim izborom besedil iz berila. Ob branju sva občutila, s kakšnim zanosom in z ljubeznijo ste se ob spodbudi posameznih slovstvenih stvaritev lotili pisanja. Ni težko opaziti, da vam beseda - čeprav ste še brez izkušenj in tako mladi - teče gladko, imate smisel za lepoto maternega jezika, že kar spretni ste v oblikovanju, vaša domišljija ima mogočna krila, posamezne domislice se kar iskrijo... Mentorčina pobuda je obrodila bogat sad.

Lahko smo zadovoljni, da vas je toliko, ki hočete svoja doživetja izražati na leposloven način s pesmijo in pripovedjo. Začetki so tu, eni prispevki izsevajo večjo nadarjenost piscev, drugi manjšo, toda v tem trenutku to ni pomembno, pomembno je, da ste poskusili, da ste spoznali, kako se da z besedo marsikaj izraziti, izpovedati, pripovedovati, razgrniti doživetja, opevati veselje, otožnost, navdušenje, opevati svet, ta čudoviti svet, v katerem vsak zase iščemo prostor pod soncem, in ga želimo doživeti z vsem svojim bitjem.

Vsak začetek je težak, toda z vztrajnim delom, s pridnostjo, študijem in z iskanjem najzlahtnejših sokov v sebi boste prišli do popolnejšega izraza. Eni bodo tourstno pisanje opustili, drugi pa boste s tem nadaljevali in morda se zgodi, da bodo posamezniki postali vse življenje vdani leposlovnemu ustvarjanju, da jim bo postalo življenjska nuja. Kaj vam svetujeva? To, da pišite, pišite in pišite! Prisluhnite slovenski besedi, odkrivajte njeno čarobnost, prislušajte sozvočju, ki nastaja, ko se več besed združi v zvočno in pomensko celoto.

Imava pa še tale nasvet in obenem prošnjo. Iz vaših prispevkov sva spoznala, kako ste ob branju tujih pesmi in pripovedi na svoj način skušali povedati nekaj podobnega oziroma izraziti svoj odziv na prebrano. K temu so vas spodbudili pesniki in pripovedniki Kosovel, Grafenauer, Župančič, Baloh, Milčinski, Bevk in drugi. Misliva, da bi bilo več kot zanimivo in koristno, če bi eno od prihodnjih števil Preprostih besed napolnili s svojimi mnenji, sodbami in opazovanji teh besedil. Zanimalo bi naju, kaj ste ob

branju doživeli, kaj vam je bilo všeč in zakaj, kaj se vam je zdelo značilno in posebno v izražanju, kaj menite o zunanji obliki, kaj o nizanju dogajanja in kaj o posameznih slovstvenih osebah v pripovednih delih in podobno. Za tiste, ki se ukvarjamo s sestavljanjem beril, s pisanjem učbenikov in sploh s spremljanjem mladih pri branju leposlovja, bi bila vaša mnenja več kot poučna in dragocena. Poskusite, bila bi vam hvaležna.

In da ne pozabiva: zelo sva srečna, ker vam je berilo POZDRAVLJENO, ZELENO DREVO všeč in ker ga tudi radi prebirate.

Iskrene čestitke mentorici in vsem mladim slovstvenim ustvarjalcem za tokratni prispevek ter veliko uspeha in kar največ zadovoljstva pri novih poskusih.

dr. Gregor Kocijan in mag. Stanko Šimenc

POZDRAVLJENO, ZELENO DREVO

USTVARJALNI ODMEV PETOŠOLCEV OB NOVEM BERILU

Sodelovali so petošolci:

Marko Bracar
Gregor Jaklič
Franci Kuselj
Lojze Prijatelj
Boštjan Šega
Daniel Škarja
Uroš Uhan
Tomaž Vrabec
Marička Berk
Darja Gričar
Milka Kregelj
Slavi Kuselj
Vesna Lukek
Lidija Medved
Lidija Pajek
Alenka Zaplatar

Janez Bartolj
Jože Bartolj
Marjan Bartolj
Toni Cugelj
Stane Grm
Franci Medved
Franci Starič
Rajko Uhan
Damjana Breznikar
Jasmina Gorenc
Mateja Gorenc
Andreja Lampret
Tanja Okoren
Katja Podlogar
Maja Povše
Poldka Starič
Martina Tratar
Renata Tratar

IZID POSEBNE ŠTEVILKE GLASILA

PREPROSTE BESEDE

POZDRAVLJENO, ZELENO DREVO

SO OMOGOČILI:

TOM MIRNA

KRAJEVNA SKUPNOST ŠENTRUPERT

TESNILA TIT-VELIKA LOKA

KPD DOB - IO POHORJE

GRADBENIŠTVO ZUPANČIČ TREBNJE

KOLINSKA MIRNA

TRIMO TREBNJE

PLASTA ŠENTRUPERT

STANOVANJSKA ZADRUGA ŠENTRUPERT

BARLOG TREBNJE

GRAFIKA ZUPAN TREBNJE

Za sodelovanje pa se še zahvaljujemo:
pisateljici in prijateljici oddelčne skupnosti 5.b razreda
BRANKI JURCA,
pisateljici in zvesti sodelavki BERTI GOLOB,
dolgoletnemu prijatelju šole pesniku SEVERINU ŠALIJU,
pesniku in nekdanjemu učencu IVANU GREGORČIČU,
likovniku in sodelavcu LUCIJANU REŠČIČU
in še posebej sestavljavcema učbenika POZDRAVLJENO,
ZELENO DREVO dr. GREGORJU KOCIJANU in mag. STANKU
ŠIMENCU;

VSAK JE NA SVOJ NAČIN OBOGATIL NAŠA PRIZADEVANJA!

POZDRAVLJENO, ZELENO DREVO

USTVARJALNI ODMEV PETOŠOLCEV OB NOVEM BERILU

PREPROSTE BESEDE

GLASILO OSNOVNE ŠOLE DR. PAVLA LUNAČKA
ŠENTRUPERT

Šolsko leto 1991/92 XXII. leto izhajanja, številka 2

MENTORICA:	DANICA ZUPAN
UREDIL:	JOŽE ZUPAN
LIKOVNE PRILOGE	
IN UREDITEV:	LUCIJAN REŠČIČ
TEHNIČNO UREDILA:	JANEZ ZUPAN IN JOŽE ZUPAN
STAVLJENJE:	CIRRUS DESIGN LJUBLJANA
TISK:	GRAFIKA ZUPAN TREBNJE
NAKLADA:	200 izvodov
TREBNJE 1992	

Po sklepu Ministrstva Republike Slovenije za kulturo - št.415 - 325/92 z dne 9.IV.1992 - je knjiga uvrščena med proizvode, za katere se plačuje 5% davek od prometa proizvodov.

Študijski oddelek

PREPROSTE

II 22403/1991/1992

371.84(497.12 Šentrupert)

199810705,2

KNJIŽNICA M. JARČA, NOVO MESTO

COBISS